

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

Daniel Silva

Dům špionů

DŮM
ŠPIONŮ

DŮM
ŠPIONŮ

Daniel Silva

Český název: Dům špionů

Název anglického originálu: *House of Spies*

Autor: Daniel Silva

Překlad: Marek Drda

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2017

Grafika obálky: Emotion Media, Poland

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Ivana Čejková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

© 2017 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA, 2017.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Getty Images. Všechna práva vyhrazena.

Foto autora: © 2016 by Marco Grob

Mapa: © 2017 by Springer Cartographics LLC

(Česká úprava: Jiří Chodil)

Vstupní grafický motiv: © *plainpicture/Johner/Magnus Ragnvid*

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-2810-7 (pdf)

*Stephenu L. Carterovi za jeho přátelství a důvěru.
A jako vždy mé ženě Jamie a našim dětem Lily a Nicholasovi.*

Střežte se hněvu trpělivého muže.

JOHN DRYDEN, *Absalom a Achitophel*

PORTUGALSKO

ŠPANĚLSKO

ATLANTSKÝ
OCEÁN

Gibraltar

GIBRALTARSKÝ PRŮLIV

Tanger

STŘEDOZEMNÍ
MOŘE

El Jebha

Rabat • Meknès • Fás
Casablanca • Ifrane • Imouzzer

STŘEDNÍ ATLAS

MAROKO

Marrakéš

Erfoud
Rissani
Khamliä

VELKÝ ATLAS

Agadir

ALŽÍRSKO

ZÁPADNÍ
SAHARA

MAURETÁNIE

MALI

100 km
100 mi

PRVNÍ ČÁST

UVOLNĚNÁ NITKA

Na něco tak bezprecedentního a tak obtěžkaného institucionálním rizikem to bylo vše vyřízeno s minimálními námitkami. A také v tichosti. To bylo na celé věci pozoruhodné – to operační ticho, se kterým byla provedena. Ano, bylo tu to dramatické oznámení, živě přenášené celému národu, ono bombastické první zasedání kabinetu i ta rozmařilá party ve vile Ariho Shamrona na břehu jezera v Tiberiadě, kam se sjeli všichni jeho přátelé a pomocníci z jeho pozoruhodné minulosti – šéfové tajných služeb, politici, vatikánští kněží, londýnský obchodník s uměním i jistý nenapravitelný zloděj uměleckých děl z Paříže –, aby mu popřáli hodně štěstí. Ale jinak to proběhlo téměř bez jakéhokoli rozruchu. Jeden den seděl za velikým psacím stolem z kouřového skla v ředitelské kanceláři Uzi Navot, a nazítří už byl na jeho místě Gabriel. Navotův moderní psací stůl ovšem scházel, protože sklo nebylo v Gabrielově stylu.

Více mu vyhovovalo dřevo. Velmi staré dřevo. A samozřejmě obrazy. Rychle zjistil, že nedokáže trávit dvanáct hodin denně v místnosti bez obrazů. Pověsil si tu jeden dva nepodepsané vlastní a několik obrazů od matky, která svého času patřila k nejvýznamnějším izraelským umělcům. Pověsil si i veliké abstraktní plátno své první ženy, Ley, které namalovala, když spolu studovali na Becalelově akademii umění a designu v Jeruzalémě. V pozdější denní době by mohl případný návštěvník šéfovského patra zaslechnout jeho dveřmi prosakovat operu – ve zvláštní oblibě měl *Bohému*. Hudba mohla znamenat jedině. Gabriel Allon, princ ohně, anděl pomsty, vyvolený syn

Ariho Shamrona, konečně převzal své po právu získané místo šéfa izraelské tajné zpravodajské služby.

Ale jeho předchůdce neodešel daleko. Uzi Navot se ve skutečnosti přestěhoval jen na opačnou stranu haly, do kanceláře, která v původním uspořádání budovy sloužila jako Shamronovo opevněné doupě. Pod stejnou střechou jako jeho nástupce ještě žádný odcházející šéf nikdy nezůstal. Bylo to znesvěcení jedné z nejposvátnějších zásad Ústavu, která vyžadovala každých několik let výměnu košty a zorání pole. Pravda, bylo i několik bývalých šéfů, kteří se téhle hry ještě tak úplně nevzdali. Čas od času se na bulvár Krále Saula zatoulali, odvyprávěli pár válečných historek, rozdali pár rad, kterých si nikdo nevšímal, a většinou byli na obtíž. A pak tu byl samozřejmě Shamron, ten věčný, Shamron planoucí keř. Shamron vybudoval Ústav od základů a ke svému vlastnímu obrazu. Dal službě identitu i její vlastní jazyk a považoval za své božské právo plést se do jejich záležitostí, když usoudil, že je to vhodné. Byl to Shamron, kdo dal Navotovi odměnou místo šéfa, a byl to Shamron, kdo mu ho, když konečně nadešel čas, zase sebral.

Jenže Gabriel trval na tom, aby Navot zůstal, se všemi výhodami, kterým se ve své předchozí inkarnaci těšil. Dělili se o stejnou sekretářku, impozantní Orit, na bulváru Krále Saula známou coby Železná kopule – pro svoji schopnost sestřelit nevíтанé návštěvy –, a Navot si k užívání ponechal svůj služební vůz i kompletní sestavu bodyguardů, což vyvolalo trochu reptání v Knesetu, ale jinak to bylo většinou akceptováno jako věc k udržení míru nezbytná. Přesný Navotův titul byl dosti vágní, ale to bylo pro Ústav typické. Lež byla jejich řemeslem. Pravdu si říkali jen sami mezi sebou. Před všemi ostatními – před svými ženami, dětmi i spoluobčany, které přísahali chránit – se skrývali pod pláštěm klamu.

Když měli oba otevřené dveře, jak tomu obvykle bývalo, viděli Gabriel s Navotem přes vstupní halu na sebe. Každé ráno spolu mluvili zabezpečeným telefonem, obědvali spolu – někdy

v jídelně pro zaměstnance, někdy sami v Gabrielově kanceláři – a večer trávili pár klidných chvil za doprovodu Gabrielovy opery, kterou Navot i přes své kultivované rodinné dědictví nesnášel. Hudba mu nic neříkala a vizuální umění ho nudilo. Jinak se s Gabrielem ve všem naprosto shodli – tedy přinejmenším na věcech, které se týkaly Ústavu a bezpečnosti Izraele. Navot bojoval o přístup ke Gabrielovu sluchu, kdykoli chtěl – a také ho získal –, a trval na tom, že se bude účastnit všech důležitých porad služebně starších zaměstnanců. Obvykle vypadal jako sfinga připomínající mlčení, s mohutnýma rukama založenýma na zápasnické hrudi a s neproniknutelným výrazem ve tváři. Ale občas dokončil Gabrielovu větu, jako by dával všem v místnosti jasně najevo, že jsou takříkajíc jedna duše. Byli jako Jachín a Boáz, dva pilíře, které stály u vstupu Šalomounova chrámu, a každý, kdo by jen pomyslel na to, že je proti sobě poštve, by na to pořádně doplatil. Gabriel byl sice šéfem lidovým, ale pořád to byl šéf, a intriky by ve své svitě netoleroval.

Ne že by nějaké byly pravděpodobné, poněvadž ostatní důstojníci, z nichž se jemu podřízení vedoucí pracovníci skládali, byli všichni jedna ruka. Všechny si vytáhl z Baraku, elitního týmu, který provedl některé z nejlegendárnějších operací v historii této legendární služby. Celé roky působili v několika stísněných místnůstkách v podzemí, které byly kdysi využívány jako odkladiště pro starý nábytek a vybavení. Teď obsadili řadu kanceláří, která se táhla od Gabrielových dveří. Dokonce i Eli Lavon, jeden z nejvýznamnějších biblických archeologů v Izraeli, souhlasil, že se vzdá učitelského místa na Hebrejské univerzitě a vrátí se na plný úvazek do Ústavu. Lavon měl formálně na starost členy sledovacích týmů, vybírače kapes i ty, kdo se specializují na instalaci odposlechů a skrytých kamer. Ve skutečnosti ho ale Gabriel využíval, jak se mu hodilo. Lavon, nejlepší znalec umění fyzického sledování, který kdy z Ústavu vzešel, nahlížel Gabrielovi přes rameno již od dní operace *Boží hněv*. Jeho malá králíkárna s keramickými střepy a starověkými

mincemi a nástroji představovala místo, kam si Gabriel často chodíval pro pár minut klidu. Lavon toho nikdy moc nena-mluvil. Stejně jako Gabriel, i on odváděl nejlepší práci v šeru a neslyšně.

Několik starých mazáků pochybovalo, zda je od Gabrie-
la prozíravé přecpat vedení tolika svými věrnými pozůstalými vlastní skvělé minulosti. Žádný generální ředitel – tedy samo-
zřejmě kromě Shamrona – se ještě neujal vedení ústavu s vět-
šími zkušenostmi a s větší shovívavostí. Gabriel hrál tuto hru
déle než kdokoli jiný v oboru a cestou posbíral neobyčejný sou-
bor přátel a spojenců. Britský premiér mu vděčil za svou karié-
ru, papež za svůj život. A přesto Gabriel nepatřil k těm typům,
kteří si starý dluh bezostyšně vybírají. Skutečně mocný muž
o laskavost žádat nemusí, říkával Shamron.

Ale Gabriel měl i nepřátele. Nepřátele, kteří zničili jeho prv-
ní ženu a pokusili se zničit i tu druhou. Nepřátele v Moskvě
a Teheránu, kteří ho vnímali jako to jediné, co stojí v cestě je-
jich ambicím. Pro tuto chvíli se s nimi vypořádal, ale oni se
nepochybně vrátí. Stejně jako muž, se kterým svedl svou po-
slední bitvu. A právě tento muž okupoval nejvyšší místo sezna-
mu věcí, které se chystal nový generální ředitel udělat. Počítače
Ústavu muži přidělily náhodně vygenerované kódové označení.
Ale za číselnými kódy chráněnými dveřmi bulváru Krále Saula
se o něm Gabriel i nové vedení Ústavu zmiňovali pod grandí-
ózní přezdívkou, kterou si sám dal: Saladin... Mluvili o něm
s respektem a dokonce i s náznakem zlé předtuchy. Saladin po
nich šel. Byla to jen otázka času.

Mezi podobně smýšlejícími zpravodajskými službami ko-
lovala jistá fotografie. Pořídil ji agent CIA v paraguayském
městě Ciudad del Este, které leží v nechvalně proslulé oblasti
Triple Frontera neboli Trojí hranice v jižní Americe. Zachy-
covala velkého a solidně stavěného muže arabského vzezření,

jak popíjí ve venkovní kavárně kávu v doprovodu jistého libanonského obchodníka podezíraného z navázání kontaktů na globální džihádistské hnutí. Úhel záběru způsobil, že se tu software k rozpoznání obličejových rysů míjel účinkem. Jenže Gabriel, kterému se dostalo požehnání těch nejlepších očí v oboru, byl přesvědčen, že ten muž je Saladin. Se Saladinem se setkal osobně, v hale hotelu Four Seasons ve Washingtonu, D.C. – dva dny před nejhorším teroristickým útokem na americké domácí půdě od jedenáctého září. Gabriel věděl, jak Saladin vypadá, jak je cítit, jak se změní atmosféra, když vstupuje do místnosti nebo ji opouští. A věděl, jak Saladin chodí. Podobně jako jeho jmenovec výrazně kulhal následkem zranění šrapnelem, které mu bylo primitivně ošetřeno v jednom domě s mnoha místnostmi a dvory poblíž Mosulu v severním Iráku. To kulhání teď bylo jeho vizitkou. Fyzickou podobu člověka lze změnit mnoha způsoby. Vlasy se dají ostříhat či nabarvit, tvář může proměnit plastická operace. Ale kulhání jako to Saladinovo je navždy.

Jak se mu podařilo ze Států uniknout, bylo námětem intenzivní debaty a veškeré pozdější snahy ho vypátrat selhaly. Zprávy ho střídavě umísťovaly do Asunciónu, Santiaga a Buenos Aires. Existovala dokonce i fáma, že našel útočiště v San Carlos de Bariloche, argentinském lyžařském středisku, které tak milovali nacističtí váleční zločinci na útěku. Gabriel tu představu bez dalšího přemýšlení zavrhl. Názorem, že se Saladin skrývá kdesi všem na očích, se však přesto byl ochoten zabývat. Ať už byl ale Saladin kdekoli, plánoval svůj další tah. Tím si byl Gabriel jistý.

Nedávný útok na Washington svými zničenými budovami, památkami a katastrofálním počtem mrtvých Saladinovi zajistil postavení nové hvězdy islamistického teroru. Ale jaký bude jeho další krok? Americký prezident v jednom z posledních rozhovorů před odchodem z úřadu prohlásil, že Saladin není další operace ve velkém měřítku schopen a že vojenská reakce

Spojených států zanechala jeho kdysi hrůzu nahánějící síť v troskách. Saladin odpověděl tím, že jednomu sebevražednému atentátníkovi nařídil, aby se odpálil před velvyslanectvím USA v Káhiře. Čajíček, kontroval Bílý dům. Omezený počet obětí, mezi mrtvými žádní Američané. Zoufalý čin člověka na útěku.

Možná, ale docházelo i k dalším útokům. V Turecku Saladin zasahoval prakticky po libosti – svatby, autobusy, rušné letiště v Istanbulu – a jeho přívrženci v západní Evropě – ti, kdož jeho jméno vyslovovali s bezmála náboženským zápallem – provedli coby vlci samotáři sérii útoků, která zanechala stopu mrtvých ve Francii, Belgii i Německu. Jenže se blížilo něco velkého, něco koordinovaného, hrůza tak velkolepá, aby pohromě, kterou Saladin na Washington uvrhl, konkurovala.

Ale kde? Další útok na Ameriku vypadal nepravděpodobně. Experti tvrdili, že blesk přece do stejného místa dvakrát jistě neudeří.

Město, které si Saladin pro svou děkovačku zvolil, nakonec nikoho nepřekvapilo, zvláště ne ty, kteří si bojem s teroristy vydělávali na živobytí. Saladin totiž navzdory své zálibě v tajnostech miloval jeviště. A kde je najít snáze než v londýnském West Endu?

Třeba je to pravda, uvažoval Julian Isherwood, zatímco sledoval, jak se z černé oblohy řinou proudy větrem unášeného deště. Třeba je planeta nakonec přece jen poškozená. Hurikán v Londýně, a ještě k tomu v půlce února. Vysoký Isherwood poněkud nejistých způsobů nebyl na takové podmínky přirozeně stavěný. V současnosti se ukrýval ve vchodu restaurace Wilton's na Jermyn Street, podniku, který dobře znal. Vyhrnul si rukáv nepromokavého pláště a zamračeně pohlédl na hodinky. Bylo 7.40 a měl zpoždění. Pokusil se najít na ulici taxi. Žádné nebylo v dohledu.

Z baru v restauraci sem dolehla trocha lhostejného smíchu, následovaná dunivým barytonem, který nepatřil nikomu jinému než obtloustlému Oliverovi Dimplebymu. Restaurace Wilton's teď sloužila coby hlavní osvěžovna jedné partičky obchodníků se starými mistry, kteří v úzkých uličkách čtvrtě St. James's provozovali své obchody. Jejich oblíbeným místem bývala restaurace s ústřicovým barem Green's v Duke Street, ale ta musela zavřít kvůli neshodám se společností spravující ohromné portfolio královských nemovitostí v Londýně. Pro změny, které se prohnaly čtvrtí a londýnským uměleckým světem jakožto celkem, to bylo příznačné. Staří mistři vyšli hodně z módy. Dnešní sběratele, ty instantní globální miliardáře, kteří vydělali jmění na sociálních médiích a aplikacích pro iPhone, zajímala jen díla moderní. Za zenitem se ocitli dokonce i impresionisté. Isherwood od Nového roku prodal jenom dva obrazy. Obě to byla díla průměrné tržní hodnoty, takové a takové školy,

takového a takového stylu. Oliver Dimbleby už šest měsíců neprodal nic. Stejně jako Roddy Hutchinson, který byl všeobecně považován za nejbezohlednějšího obchodníka s uměním v celém Londýně. Každý večer se však ve Wilton's choulili k sobě u baru a vzájemně se ujišťovali, že se ta bouře brzy přežene. Julian Isherwood se obával, že to dopadne jinak – a jeho obavy nebyly nikdy větší než v tuto chvíli.

Obtížné časy už zažil. Jeho anglická slupka, bezvýhradně anglický šatník a kovaně anglické příjmení zakrývaly fakt, že Angličan vůbec není – tedy alespoň ne technicky. Ano, občanstvím a pasem byl Brit, ale narozením Němec, výchovou Francouz a náboženstvím žid. Jenom hrstka důvěryhodných přátel věděla, že Isherwood do Londýna přiklopýtal v roce 1942 coby dětský uprchlík, kterého dva baskičtí pastýři přenesli přes zasněžené Pyreneje. A že jeho otce, proslulého pařížského obchodníka s uměním Samuela Isakowitze, zavraždili i s Isherwoodovou matkou v nacistickém vyhlazovacím táboře Sobibor. Ačkoli si Isherwood tajemství své minulosti žárlivě střežil, dolehl příběh o jeho dramatickém útěku z nacisty okupované Evropy až k uším tajné izraelské zpravodajské služby. A v polovině sedmdesátých let dvacátého století, během vlny útoků palestinských teroristů na izraelské cíle v Evropě, ho naverbovali jako *sajana*, pomáhajícího dobrovolníka. Isherwood měl jen jediný úkol – asistovat při vytváření a udržování operačního krytí jistého restaurátora obrazů a zabijáka jménem Gabriel Allon. Poslední dobou se jejich kariéry ubíraly zcela rozdílným směrem. Gabriel byl nyní šéfem izraelského zpravodajství a jedním z nejmocnějších špiónů na světě. A Isherwood? Ten stál ve dveřích restaurace Wilton's na Jermyn Street, bičován západním větrem, a trochu opilý čekal na taxi, které nikdy nepřijede.

Znovu se podíval na hodinky. Teď bylo 19.43. Protože žádný deštník nevladl, přidržel si nad hlavou svou starou koženou aktovku a brodil se k Piccadilly, kde se poté, co si pět umáčených minut počkal, vděčně složil na zadní sedadlo taxíku.

Adresu udal řidiči jen přibližnou – na to, aby mu sdělil název skutečného cíle své cesty, se příliš styděl – a úzkostlivě sledoval čas, zatímco se taxi šinulo směrem na Piccadilly Circus. Potom odbočilo na Shaftesbury Avenue a úderem osmé dorazilo na Charing Cross Road. Isherwood měl teď se svou rezervací oficiálně zpoždění.

Předpokládal, že by měl zavolat a oznámit, že se opozdí, jenže bylo docela dobře možné, že dotyčný podnik by jeho stůl dal někomu jinému. A už jen získat rezervaci ho stálo měsíc doprošování a uplácení, takže ho teď nehodlal nějakým panikařským telefonátem riskovat. Navíc, tam už Fiona při troše štěstí bude. To byla jedna z věcí, které na ní měl nejraději: byla přesná. A také se mu líbily její plavé vlasy, modré oči, dlouhé nohy a věk, který činil šestatřicet let. Vlastně ho teď nenapadalo nic, co by se mu na Fioně Gardnerové nelíbilo, což byl důvod, proč utratil tolik cenného času a úsilí k zajištění rezervace v restauraci, kam by normálně nikdy ani nev kročil.

Než taxi Isherwooda konečně vyložilo před divadlem St. Martin's Theatre, trvalým domovem *Pasti na myši* od Agathy Christie, uteklo dalších pět minut. Rychle přešel West Street ke vchodu slavné restaurace The Ivy, pravému cíli své cesty. Vrchní číšník mu sdělil, že slečna Gardnerová ještě nedorazila a stůl je nějakým zázrakem stále dostupný. Isherwood odevzdal svůj plášť do deště šatnářce a byl uveden k čalouněné lavici s výhledem do Litchfield Street.

Když osaměl, nesouhlasně se zahleděl na svůj obraz v okně. S oblekem od krejčího ze známé ulice Savile Row, karmínovou vázankou a bohatými šedými kadeřemi působil poměrně elegantně, i když snad trochu podezřele – sám svůj vzhled popisoval jakožto vznešenou zhýralost. Nedalo se ovšem popřít, že dosáhl věku, o kterém developeři mluví jako o „podzimu života“. *Ne, pomyslel si zasmušile, jsem prostě starý. Příliš starý na honění se za někým, jako je Fiona Gardnerová. Kolik takových už bylo? Studentky umění, nezkušené kurátorky, recepční, krásné mladé*

dívky, které přijímaly telefonické nabídky v aukčních domech Christie's a Sotheby's. Isherwood nebyl žádný lovec – všechny je miloval. Věřil v lásku stejně, jako věřil v umění. V lásku na první pohled. V lásku až navěky. V lásku, dokud nás smrt nerozdělí. Problém spočíval v tom, že ji vlastně nikdy nenašel.

Zčistajasna si vzpomněl na jedno nedávné odpoledne v Benátkách, na rohový stůl v Harry's baru, na bellini, na Gabriela... Gabriel Isherwoodovi řekl, že ještě není pozdě, že má pořád čas se oženit a mít jedno dvě děti. Zpustlá tvář ve skle tvrdila něco jiného. *Mně už datum spotřeby dávno vypršelo*, pomyslel si. *Umřu sám, bez dětí, a za ženu budu mít jen svoji galerii.*

Znovu zkontroloval čas. Čtvrt na devět. Teď měla zpoždění Fiona. To se jí nepodobalo. Vylovil z kapsy obleku mobil a zjistil, že obdržel textovou zprávu: **PROMIN, JULIANE, ALE BOHUZEL TO NE...** Přestal číst. Nejspíš je to tak nejlepší. Ušetří si tím zlomené srdce. A co je důležitější, zabrání mu to, aby ze sebe znovu udělal pitomce.

Vrátil mobil do kapsy a zvažoval své možnosti. Mohl zůstat a povečeřet sám, nebo odejít. Rozhodl se pro to druhé – v Ivy člověk sám nevečeří. Zvedl se, vyzvedl si plášť a s mumlavou omluvou hlavnímu číšníkovi vyšel rychle na ulici, právě když před St. Martin's Theatre zabrzdil bílý Ford Transit. Řidič okamžitě vystoupil, oblečen do objemného tříčtvrtečního námořnického kabátu z vlny, a v rukou držel cosi jako pušku. *To ale není jen tak nějaká puška*, pomyslel si Isherwood, *to je vojenská zbraň*. Z nákladového prostoru vzadu se teď drápali další čtyři muži, všichni v těžkých kabátech a se stejným typem vojenské útočné pušky v rukách. Isherwood dokázal stěží uvěřit vlastním očím. Vypadalo to jako scéna z nějakého filmu. Filmu, který už viděl – v Paříži a ve Washingtonu.

Pětice mužů vyrazila v sevřené bojové formaci klidně ke dveřím divadla. Isherwood uslyšel štípání dřeva, následované výstřely. A potom, o pár vteřin později, se ozvaly první výkřiky, tlumené, vzdálené. Byly to výkřiky z jeho zlých snů. Opět si

vzpomněl na Gabriela a uvažoval, co by asi v podobné situaci udělal on. Gabriel by se do divadla bezhlavě vrhl a zachránil co možná nejvíce životů. Jenže Isherwood neměl jeho schopnosti ani odvahu. Nebyl žádný hrdina. Ve skutečnosti byl pravý opak.

Příšerný křik zesílil. Isherwood vylovil z kapsy mobil, vytočil 999 a ohlásil, že divadlo St. Martin's Theatre je terčem teroristického útoku. Pak se prudce otočil a zadíval se na nepřehlédnutelnou restauraci, z níž právě vyšel. Zdálo se, že její zazobaní zákazníci o krveprolití, k němuž dochází jen o pár kroků dál, nemají tušení. Ti teroristé se s jedním masakrem určitě nespokojí, napadlo Isherwooda. Věhlasná Ivy bude jejich další zastávkou.

Isherwood zvažoval své možnosti. Opět měl dvě. Mohl utéci, nebo se mohl pokusit zachránit co možná nejvíce životů. Bylo to nejsnazší rozhodování jeho života. Když klopytal přes ulici, zaslechl směrem od Charing Cross Road explozi. A potom další. A pak třetí. *Nejsem žádný hrdina*, pomyslel si, když se hnal dveřmi Ivy a mával rukama jako šílenec, *ale můžu se tak chovat, i kdyby to bylo jen na chvíli. Třeba měl Gabriel pravdu. Třeba pro mě ještě není vůbec pozdě.*

Bylo jich dvanáct, etnickým původem Arabů a Afričanů, podle pasu Evropanů. Všichni strávili nějaký čas v chalífátu ISIS – včetně jistého, nyní již zničeného, výcvikového tábora poblíž starověkého syrského města Palmýra – a všichni se vrátili do západní Evropy neodhalení. Později se zjistí, že rozkazy dostali prostřednictvím Telegramu, zdarma přístupné, na cloudu založené instant messaging službě, využívající šifrování na principu konec–konec. Dostali jenom adresu, datum a čas, kdy a kde se mají objevit. Že podobné instrukce obdrželi i další, nevěděli – netušili, že jsou součástí většího plánu. Ve skutečnosti netušili, že jsou součástí vůbec nějakého plánu.

Do Spojeného království se trousili jeden po druhém, vlakem nebo na trajektu. Dva tři z nich museli na hranici podstoupit malý výslech, zbytek přivítali s otevřenou náručí. Čtyři zamířili do města Luton, čtyři do Harlow a čtyři do Gravesendu. Na každé z adres je očekával v Británii usazený agent sítě. A také jejich zbraně – sebevražedné vesty a útočné pušky. Každá vesta obsahovala kilogram TATP, velmi nestabilní krystalické výbušniny, vyrobené z odlakovače na nehty a peroxidu vodíku. Útočné pušky byly Kalašnikovy AK-47 běloruské výroby.

Oni v Británii usazení agenti útočné buňky v krátkosti seznámili s jejich cíli a s cíli mise. Nejsou žádní sebevražední atentátníci, ale sebevražední válečníci. Útočnými puškami měli pobít co možná nejvíce nevěřících a vesty s výbušninami odpálit jen v případě, že je policie zažene do kouta. Cílem operace nebylo zničení budov či význačných prvků, ale krveprolití. Neměli

činit žádný rozdíl mezi mužem a ženou, dospělým a dítětem. Neměli projevit slitování.

Pozdě odpoledne členové tří buněk v Lutonu, Harlow a Gravesendu naposledy společně pojedli. Potom rituálně přichystali své tělo na smrt. V sedm večer pak konečně nastoupili do tří identických bílých dodávek Ford Transit. Řízení se ujali v Británii usazení agenti, sebevraždni válečníci seděli vzadu se svými vestami a zbraněmi. Žádná z buněk nevěděla o existenci těch ostatních, ale všechny směřovaly k londýnskému West Endu a podle plánu měly udeřit ve stejný čas. Hodinky byly Saladinovou obchodní značkou. Saladin věděl, že v teroru – stejně jako v životě – všechno záleží na načasování.

Ctihodné divadlo Garrick Theatre zažilo světové války, válku studenou i abdikaci krále. Ale ještě nikdy se nestalo svědkem ničeho, co by se podobalo tomu, co se přihodilo onoho večera dvacet minut po osmé, kdy do divadla vtrhla pětice teroristů ISIS a začala střílet do lidí. Během prvních třiceti vteřin útoku jich zahynula více než stovka a dalších sto jich mělo zemřít v těch strašlivých pěti minutách, které následovaly, když se teroristé po divadle metodicky přesouvali, řadu za řadou, sedadlo za sedadlem. Nějakým dvěma stovkám šťastlivců se podařilo uniknout bočními a zadním východem, společně s celým hereckým obsazením a jevištními techniky. Mnozí z nich už v divadle nikdy znovu pracovat nebudou.

Z Garricku se teroristé vynořili sedm minut poté, co do něj vstoupili. Venku narazili na dva neozbrojené příslušníky Metropolitní policie. Když oba zabili, zamířili do Irving Street a vraždami si razili cestu z jedné restaurace do druhé, až se jim do ní na okraji Leicester Square konečně postavili dva ozbrojení policisté z Metropolitní. Oba měli jen pistole Glock 17 ráže devět milimetrů. Přesto dokázali zabít dva z teroristů dříve, než stačili své sebevražedné vesty odpálit. Dva z přeživších teroristů bomby odpálili ve vstupní hale jeskyni připomínajícího kina Odeon, ten třetí ji nechal vybuchnout v rušné italské

restauraci. Celkem měly zahynout jen při této části útoku téměř čtyři stovky lidí, což z něj mělo učinit nejvražednější útok v britské historii – dokonce ještě horší než bombový atentát na let 103 společnosti Pan Am nad skotským Lockerbie v roce 1988.

Jenže tahle pětičlenná buňka bohužel nejednala sama. Druhá buňka – buňka lutonská, jak se stane známou – zaútočila na divadlo Prince Edward Theatre, rovněž přesně dvacet minut po osmé, během představení *Miss Saigon*. Prince Edward byl mnohem větší než Garrick – šestnáct set míst namísto šesti set padesáti šesti, takže počet mrtvých v něm byl o hodně vyšší. Všech pět teroristů navíc své vesty s výbušninami odpálilo v barech a restauracích lemujících Old Compton Street. Během pouhých šesti minut bylo ztraceno přes pět set životů.

Třetím cílem bylo St. Martin's: pět teroristů, přesně dvacet minut po osmé. Tentokrát však zasáhl tým speciálně vyzbrojených policistů. Později se ukáže, že útok oznámil jen pár vteřin poté, co teroristé vstoupili do divadla, jeden kolemjdoucí – muž, který byl identifikován jako jistý přední londýnský obchodník s uměním. Ten samý londýnský obchodník pak pomohl evakuovat jídelnu restaurace Ivy. V důsledku toho při této části útoku zemřelo jen čtyřiaosmdesát osob. V jakýkoli jiný večer, v jakémkoli jiném městě by to bylo nepředstavitelné číslo. Teď to byl důvod k vyjádření vděčnosti. Saladin zasáhl terorem samotné srdce Londýna. A Londýn už nikdy nebude stejný.

Do rána byl rozsah pohromy jasně patrný. Většina mrtvých stále ještě ležela tam, kde padla – skutečně, mnozí seděli v divadle na svých původních místech. Komisař Metropolitní policie prohlásil celý West End za aktivní místo činu a jak Londýňany, tak turisty naléhavě žádal, aby se oblasti vyhýbali. Coby bezpečnostní opatření přerušilo metro veškerý provoz, podniky a veřejné instituce zůstaly celý den zavřené. Londýnská burza otevřela včas, ale obchodování bylo pozastaveno, neboť ceny akcií začaly prudce klesat. Ekonomické ztráty byly podobně jako ztráty na životech katastrofální.

Ministerský předseda Jonathan Lancaster počkal z bezpečnostních důvodů s obhlídkou té zkázy až do poledne. Se svou ženou Dianou po boku se pak pěšky vydal od Garricku k Prince Edwardovi a nakonec k St. Martin's. Před improvizovaným velitelským stanovištěm Metropolitní policie¹ na Leicester Square poté v krátkosti oslovil média. Bledý a viditelně otřesený slíbil, že pachatelé budou postavení před soud. „Nepřítel je odhodlaný,“ prohlásil, „ale to my také.“

Nepřítel však zůstal podivně tichý. Ano, na obvyklých extremistických webech sice několik oslavných příspěvků bylo, ale žádný z nich neposvětilo hlavní velení ISIS. V pět odpoledne londýnského času se na jednom z mnoha twitterových účtů skupiny objevilo formální přihlášení k zodpovědnosti, doplněné fotografiemi patnácti operativců, kteří útok provedli. Několik analytiků, kteří se terorismem zabývali, vyjádřilo překvapení nad skutečností, že se prohlášení o někom jménem Saladin vůbec nezmiňovalo. Ti chytřejší se nedivili. Saladin je mistr, říkali. A jako spousta mistrů, i on raději nechával své dílo bez podpisu.

Pokud první den charakterizovaly solidarita a zármutek, ten druhý pak rozpory a vzájemné obviňování. V Dolní sněmovně se několik členů opoziční strany obulo do premiéra a šéfů jeho zpravodajství za to, že se jim nepodařilo plán odhalit a zmařit. Převážně se ptali, jak je možné, že si teroristé dokázali opatřit vojenské útočné pušky v zemi s těmi nejdrakoničtějšími držením zbraní omezujícími zákony na světě. Šéf protiteroristického oddělení Metropolitní policie vydal prohlášení, v němž svůj postup hájil, a Amanda Wallaceová, ředitelka MI5, zrovna tak. Ale Graham Seymour, šéf tajné zpravodajské služby, jinak

---

¹ Anglicky *Metropolitan Police Service*. Policejní síly působící na území Velkého Londýna. Mají mimo jiné za úkol boj proti terorismu, a to v celé zemi, tedy ne jenom v Londýně, a přímou ochranu členů královské rodiny. Poznámka redaktora.

známé coby MI6, se rozhodl mlčet. Existenci MI6 britská vláda donedávna dokonce ani nepřiznávala a žádného ministra při smyslech by nikdy nenapadlo zmínit na veřejnosti jméno jejího šéfa. Seymour dával přednost starým způsobům před těmi novými. Špionem byl jak svou přirozeností, tak výchovou. A špion nikdy nemluví svým jménem, když postačí jízlivá poznámka před spřáteleným reportérem.

Odpovědnost za ochranu britské domácí půdy před teroristickým útokem padala primárně na MI5, Metropolitní policii a Společné centrum pro analýzu terorismu. Tajná zpravodajská služba ovšem stále hrála důležitou úlohu při zachycování tajných plánů v zahraničí dřív, než dorazí ke zranitelnému pobřeží Británie. Graham Seymour premiéra opakovaně upozorňoval, že útok na Spojené království je na spadnutí, ale získat spolehlivé informace, na jejichž podkladě lze jednat a které jsou k prevenci takového útoku nezbytné, se jeho špionům nepodařilo. Proto také útok na Londýn i s jeho strašlivými ztrátami na životech nevinných považoval za největší selhání ve své dlouhé vynikající kariéře.

V době útoku byl Seymour ve své velkolepé kanceláři na vrcholku Vauxhall Cross – záblesky výbuchů viděl z okna – a v oněch temných dnech, které následovaly, ji opouštěl jen zřídka. Jeho nejbližší pobočníci ho prosili, aby se trochu prospal, a mezi sebou vyjadřovali obavy nad jeho nezvykle unaveným vzezřením. Seymour jim stroze poradil, že by bylo lépe, kdyby čas trávili hledáním životně důležitých informací, které by dalšímu útoku předešly. To, co potřeboval, byla uvolněná nitka – nějaký člen Saladinovy sítě, kterého by mohl zmanipulovat tak, aby plnil jeho příkazy. Nikoho vysoko postaveného – ti jsou příliš loajální. Člověk, kterého Graham Seymour hledal, byl malá ryba, poslíček, chlapík, co nosí ostatním kufry. Bylo možné, že ten člověk ani netuší, že je členem teroristické organizace. A bylo dokonce možné, že nikdy neslyšel jméno Saladin.

Policisté – tajní i ti ostatní – mají v krizových dobách určité výhody. Provádějí štáry, zatýkají, pořádají tiskové konference,

aby veřejnost ujistili, že dělají vše, co je v jejich silách, aby jí zajistili bezpečí. Naproti tomu špioni žádné takové východisko nemají. Už ze své definice se pachtí v tajnosti, v zadních uličkách, hotelových pokojích, bezpečných domech a na všech těch bohem zapomenutých místech, kde lze agenty přesvědčit nebo donutit, aby nějaké životně důležité informace předali cizí mocnosti. Na začátku své kariéry Graham Seymour podobnou práci dělával. Teď už mohl jen z pozlacené klece svojí kanceláře monitorovat práci ostatních. Jeho nejhorší obavou bylo, že tu uvolněnou nitku najde nějaká jiná služba a on bude opět odsunut do podpůrné role. Sama do Saladinovy sítě MI6 proniknout nemohla – bude potřebovat pomoc přátel v západní Evropě, na Blízkém východě i za velkou louží v Americe. Jenže pokud by MI6 dokázala vyštourat tu správnou informaci ve správnou chvíli, byl by Graham Seymour mezi sobě rovnými první. Což bylo v současném světě to nejlepší, v co mohl šéf tajné služby doufat.

A zůstával v kanceláři, den za dnem, noc za nocí, a s nemalou závistí sledoval, jak Metropolitní a MI5 válcují pozůstatky Saladinovy sítě v Británii. Snahy MI6 však nic významného nepřinesly. Skutečně, Seymour se toho od svých přátel v Langley a Tel Avivu dozvěděl více než od svých vlastních lidí. Na den přesně týden po útoku se konečně rozhodl, že mu noc doma prospěje. Počítačové záznamy ukážou, že shodou okolností vyjela jeho limuzína značky Jaguar z podzemního parkoviště přesně dvacet minut po osmé večer. Ale když Seymour mířil přes Temži domů do Belgravie, jeho bezpečný telefon tiše zapředl. Seymour číslo poznal, stejně jako ženský hlas, který k němu po lince za okamžik dolehl. „*Doufám, že jsem tě nezastihla v nevhodnou dobu,*“ řekla Amanda Wallaceová, „*ale mám něco, co by tě mohlo zajímat. Co kdyby ses u mě zastavil na skleničku? Zvu tě.*“

Thames House, budovu na nábřeží, v níž velitelství MI5 sídlilo, znal Graham Seymour dobře – než se stal šéfem MI6, přes třicet let tu pracoval. Když kráčel chodbou k luxusní pracovně ředitelky, zastavil se ve dveřích kanceláře, která mu patřivala v době, kdy byl zástupcem ředitele on. Současný zástupce Miles Kent ještě seděl za psacím stolem. Dost možná byl jediným člověkem v Londýně, který vypadal hůř než Seymour.

„Ahoj, Grahame,“ vzhlédl Kent od počítače. „Co tě přivádí do našeho koutku tohoto království?“

„To mi řekni ty.“

„Kdybych to udělal,“ odvětil Kent tiše, „dostal bych od naší včelí královny padáka.“

„Jak se drží?“

„Tys to ještě neslyšel?“ Kent pozval posunkem Seymoura dovnitř a zavřel dveře. „Charles utekl se svojí sekretářkou.“

„Kdy?“

„Pár dní po tom útoku. Když do St. Martin's nakráčela ta třetí buňka, zrovna byl na večeři v Ivy. Řekl, že ho to přinutilo pořádně se podívat do zrcadla. A že už dál nemůže žít tak, jak žil.“

„Měl milenku a manželku. Co ještě chtěl?“

„Očividně rozvod. Amanda se už odstěhovala z bytu. Přespává tady v kanceláři.“

„Toho je teď všude plno.“

Ta zpráva Seymoura překvapila. S Amandou se vídal každé ráno v Downing Street číslo 10 a nikdy se o tom nezmínila.

Po pravdě řečeno se mu ulevilo, že se Charlesův nezodpovědný milostný život konečně provalil. Rusové měli své způsoby, jak se o podobných nerozváznostech dovědět, a nikdy se nerozpakovali je využít ve svůj prospěch.

„Kdo o tom ještě ví?“

„Zjistil jsem to úplně náhodou. Znáš Amandu, ta je diskrétnost sama.“

„Škoda, že to neplatilo i o Charlesovi.“ Seymour sáhl po klice, ale pak se zarazil. „Máš tušení, proč mě chce tak naléhavě vidět?“

„Pro potěšení z tvé společnosti?“

„No tak, Milesi.“

„Já vím jen tolik,“ řekl Kent, „že to nějak souvisí se zbraněmi.“

Seymour vyšel na chodbu. Světlo nad Amandinými dveřmi svítilo zeleně. Přesto zlehka zaklepal, než do nich vstoupil. Amandu zastihl sedící u jejího velikého psacího stolu, s pohledem upřeným dolů do otevřeného spisu. Když vzhlédla, poctila Seymoura chladným úsměvem. *Vypadá, pomyslel si Graham, jako by si ho nacvičila před zrcadlem.*

„Grahame,“ řekla a vstala, „to jsi hodný, že jsi přišel.“

Pomalou vyšla zpoza psacího stolu. Na sobě měla jako obvykle kalhotový kostým na míru, který její vysoké a těžkopádné postavě lichotil. K Seymourovi přistupovala obezřetně. Graham Seymour i Amanda Wallaceová do MI5 vstoupili při stejném náboru a téměř po třicet let spolu bojovali na každém kroku. Teď sice obsadili dvě z nejmocnějších pozic v západním zpravodajství, ale jejich rivalita přetrvávala. Bylo lákavé myslet si, že útok dynamiku jejich vztahu změní, Seymour byl ale přesvědčen o opaku. Blížilo se nevyhnutelné parlamentní vyšetřování. To na straně MI5 nepochybně odhalí vážné omyly a selhání. Amanda se bude rvát zuby nehty. A udělá, co bude v jejích silách, aby se postarala, že slušný díl viny ponесou i Seymour a MI6.

Na konec Amandina nablýskaného konferenčního stolku někdo postavil ták s pitím. Amanda namíchala džin s tonikem pro

Seymoura a sobě martini s olivami a koktejlovými cibulkami. Decentně a mlčky si s ním připila. Potom Seymoura odvedla do sedací části a pokynula mu k velkému modernímu koženému křeslu. V obrovské televizi s plochou obrazovkou poblíkávala BBC. Britské a americké vojenské letouny útočily na cíle ISIS poblíž syrského města Rakka. Irácké části chalífátu se už z velké části znovu zmocnila centrální vláda v Bagdádu. Zbývalo už jen tohle syrské útočiště, a to bylo pod palbou. Ztráta území však nikterak neumenšila schopnost ISIS provádět teroristické operace v zahraničí. Útok v Londýně to dokazoval.

„Kde myslíš, že je?“ zeptala se Amanda po chvíli.

„Saladin?“

„Kdo jiný?“

„Zatím nedokážeme s určitostí...“

„Teď nemluvíš s premiérem, Grahame.“

„Kdybych musel hádat, tak je někde jinde než v tom rychle se scvrkávajícím chalífátu ISIS.“

„Tak kde?“

„Možná v Libyi nebo v jednom z emirátů v oblasti Perského zálivu. Nebo by mohl být v Pákistánu nebo v Afghánistánu, za hranicí území, které ISIS ovládá. Anebo víc při ruce. Má přátele i prostředky. A nezapomeň, že Saladin býval jedním z nás. Před invazí do Iráku pracoval pro tamní *muchabarát*². Jeho úkolem bylo poskytovat materiální podporu Saddámovým oblíbeným teroristům z Palestiny. Ví, co dělá.“

„To je slabě řečeno,“ odušila Amanda Wallaceová. „Kvůli němu se mi skoro stýská po době špionů z KGB a bombách IRA.“ Posadila se naproti Seymourovi a sklenku opatrně odložila na stůl. „Něco ti musím říct, Grahame. Něco osobního. Něco ošklivého. Charles mě opustil kvůli svojí sekretářce. Je dvakrát starší než ona. Takové kliše.“

„To je mi líto, Amando.“

---

² Arabsky tajná služba. Poznámka redaktora.

„Věděl jsi, že má poměr?“

„Člověk zaslechne různé pomluvy,“ odpověděl Seymour diplomaticky.

„Já je neslyšela, a to jsem ředitelka MI5. Nejspíš je pravda, co se říká. Ten podváděný se to vždycky dozví jako poslední.“

„Není šance, že to ještě dáte dohromady?“

„Ne.“

„Rozvod bude složitý.“

„A drahý,“ dodala Amanda. „Zvlášť pro Charlese.“

„Budou na tebe tlačit, abys odstoupila.“

„Což je důvod,“ řekla Amanda, „proč budu potřebovat tvoji podporu.“ Na chvíli se odmlčela. „Vím, že za tu naši malou studenou válku můžu z větší části já, Grahame, ale už trvala dost dlouho. Když mohla padnout berlínská zeď, určitě můžeme my dva být něčím jako přáteli.“

„Naprosto souhlasím.“

Tentokrát vypadal Amandin úsměv skoro upřímně. „A teď ke skutečnému důvodu, proč jsem tě požádala, abys přišel.“ Namířila na televizor s plochou obrazovkou dálkový ovladač a na obrazovce se objevila tvář – tvář muže egyptského původu, s řídkou bradkou, přibližně třicetiletého. Patřila Omaru Saláhovi, vůdci takzvané harlowské buňky, kterého zabil jeden policista ze zvláštní ozbrojené jednotky v St. Martin's Theatre dřív, než stačil odpálit svoji sebevražednou vestu. Seymour byl se Saláhovou složkou dobře obeznámen. Saláh patřil k těm několika tisícům evropských muslimů, kteří odcestovali do Sýrie a Iráku poté, co ISIS v červnu 2014 vyhlásil svůj chalífát. Když se Omar Saláh do Británie vrátil, byl více než rok cílem nepřetržitého dohledu MI5, jak fyzického, tak elektronického. Ale šest měsíců před útokem dospěla MI5 k závěru, že Saláh už žádnou bezprostřední hrozbu nepředstavuje. Kapacita oddělení A4 – sledovačky – byla napjatá k prasknutí a zdálo se, že Saláh už o svou zálibu v radikálním islámu a džihádismu přišel. Příkaz k ukončení sledování nesl Amandin podpis. Ani

ona, ani zbytek britského zpravodajství si však neuvědomily, že Saláh komunikuje s hlavním velitelským stanem ISIS pomocí šifrovacích metod, které nedokázala rozlousknout ani mocná Americká agentura pro národní bezpečnost.

„Tvoje chyba to nebyla,“ řekl Seymour tiše.

„Možná ne,“ odvětila Amanda. „Ale někdo to na sebe bude muset vzít, a nejspíš to budu já. Samozřejmě pokud se mi nepodaří obrátit nešťastný případ Omara Saláha ve svůj prospěch.“ Odmlčela se a potom dodala: „Nebo bych měla říct v náš prospěch.“

„A jak bychom to mohli provést?“

„Omar Saláh toho dělal víc, než že jen zavedl skupinku islámských vrahů do St. Martin's Theatre. Byl to on, kdo propašoval ty zbraně do Británie.“

„A kde je sehnal?“

„Od jednoho agenta ISIS, který působí ve Francii.“

„Říká kdo?“

„Říká Omar.“

„Prosím tě, Amando,“ vzdychl Seymour unaveně, „už je pozdě.“

Letmo pohlédla na tvář na obrazovce. „Byl dobrý, ten náš Omar, ale jednu chybičku udělal. Použil k vyřizování záležitostí ISIS notebook svojí sestry. Zabavili jsme ho den po útoku a od té doby pročesáváme pevný disk. Dnes odpoledne jsme našli digitální zbytky šifrované zprávy od hlavního velení ISIS, která Omarovi nařizuje, aby odjel do Calais a setkal se s mužem, který si říká Škorpion.“

„Chytlavá přezdívka,“ pronesl Seymour uštěpačně. „Byla v té zprávě nějaká zmínka o zbraních?“

„Vyjadřovali se sice v náznacích, ale bylo to evidentní. A také to odpovídá oficiální zprávě, kterou jsme loni koncem roku dostali od DGSI³. Vypadá to, že Francouzi mají toho Škorpiona

---

³ *Direction générale de sécurité intérieure*, Generální ředitelství vnitřní bezpečnosti. Francouzská kontrašpionáž a domácí tajná služba. Poznámka redaktora.

už nějakou dobu v hledáčku. Bohužel toho o něm moc nevědí, což se týká i jeho skutečného jména. Pracovní teorie zní, že patří k nějakému drogovému gangu, nejspíš marockému.“

To dává smysl, pomyslel si Seymour. Propojení ISIS a evropských zločineckých sítí se nedalo popřít.

„Řekla jsi o něčem z toho Francouzům?“ chtěl vědět.

„Neponechám bezpečnost Britů v rukou DGSI. Navíc bych ráda toho Škorpiona našla dřív než Francouzi. Jenže nemůžu,“ dodala rychle. „Moje pravomoc končí na břehu moře.“

Seymour mlčel.

„Rozhodně ti nehodlám radit, jak máš dělat svoji práci, Grahame. Ale být sebou, pošlu hned ráno do Francie agenta. Někoho, kdo umí francouzsky. Někoho, kdo se ve zločineckých sítích vyzná.“ Usmála se. „Ale nikoho takového asi náhodou neznáš, že ne, Grahame?“

Do tohoto přístavního města na jihu Anglie přijel jako mnozí před ním: v zadní části státní dodávky s kouřovými skly. Ta se prohnala kolem kotvišť na pobřeží i kolem starých viktoriánských skladišť z červených cihel a nakonec odbočila na úzkou cestu, která ji převedla přes první fervej golfového hřiště, ponechaného v ráno jeho příjezdu rackům. Hned za fervejí byl prázdný vodní příkop a za ním starobylá tvrz s hradbami z šedého kamene. Roku 1545 ji nechal postavit Jindřich VIII. a teď sloužila MI6 jako základní škola pro špiony.

Dodávka se krátce zastavila u vrátnice, než vjela na centrální nádvoří, kde ve třech úhledných řadách stály vozy stálých instruktorů. Řidič dodávky, kterému se říkalo Reg, vypnul motor a jen o málo víc než nepatrným kývnutím naznačil muži na zadním sedadle, že se může vyprovodit ven. Mohl by dodat, že Tvrz není žádný hotel, ale nedodal. Tenhle nový rekrut byl zvláštní případ, jak alespoň instruktorům sdělil Vauxhall Cross. Jako všem novým rekrutům i jemu bude při každé příležitosti opakováno, že ho pouštějí do exkluzivního klubu. Členové tohoto klubu žili podle jiných pravidel než jejich krajané. Uměli a dělali věci, které ostatní neznali a nedělali. Jenže muž na zadním sedadle Regovi nepřipadal jako typ člověka, na kterého by podobné lichočky působily. Vlastně vypadal, jako by podle odlišných pravidel žil už hodně dlouho.

Tvrz tvořila tři křídla – východní, západní a to hlavní, kde se odbývala většina vlastního výcviku. Přímo nad vrátnicí v bráně bylo apartmá vyhrazené šéfovi a za hradbami ležel tenisový

kurt, kurt na squash, hřiště na kriket, přistávací plocha pro vrtníky a venkovní střelnice. Vnitřní střelnice tu byla také, ačkoli Reg měl za to, že tenhle pasažér, co se tréninku se zbraněmi týče, moc nepotřebuje. Byl to voják elitního druhu. Viděli jste to na jeho postavě, na držení brady i na způsobu, jakým si hodil plátěný pytel přes rameno, než se vydal přes nádvoří. Neslyšně, všiml si Reg. Rozhodně patřil k onomu tichému druhu. Byl na místech, na která chtěl zapomenout, a plnil úkoly, o kterých mimo zabezpečené místnosti a bezpečná zařízení nikdo nemluvil. Tenhle chlap podléhal utajení. Představoval potíže.

Hned ve vchodu do západního křídla bylo malé zákoutí, kde na muže čekal recepční George Halliday, aby ho přivítal. „Marlowe,“ představil se nepříliš přesvědčivě nový rekrut. A pak, téměř jako by si teprve teď vzpomněl, dodal: „Peter Marlowe.“ A Halliday, který byl nejdéle sloužícím zaměstnancem Tvrze – podle zdejších legend přesuhoval ještě z dob krále Jindřicha –, přešel bledým, pavoučí noze podobným prstem po svém seznamu jmen. „Ach, ano, pan Marlowe. Už na vás čekáme. Omlouvám se za to počasí, ale být vámi, tak si na něj zvyknu.“

Halliday se při těch slovech sklonil a sundal z řady háčeků za svým pultem klíč. „První patro, poslední pokoj vlevo. Máte štěstí, je z něj krásný výhled na moře.“ Položil klíč na pult. „Věřím, že o své zavazadlo se dokážete postarat sám.“

„Věřím, že dokážu,“ odvětil nový rekrut s čímsi, co připomínalo úsměv.

„Ha,“ vyhrkl náhle Halliday. „Málem bych zapomněl.“ Otočil se a vyškrábl z jedné z přihrádek na poštu na stěně za svým pultem malou obálku. „Tohle vám přišlo včera večer. Je to od C.“

Nový rekrut dopis sebral a strčil si ho do kapsy teplého vojenského svrchníku. Pak si hodil plátěný pytel přes rameno – jako voják, pomyslel si i Halliday – a vynesl si ho po prastarých schodech, které vedly do ubytovací části. Dveře pokoje se sténavě otevřely. Když vešel dovnitř, nechal pytel sklouznout

z mohutného ramene na zem. Všímavým pohledem odborníka na pozorování prozkoumal své okolí. Postel pro jednoho, noční stolek, lampička na čtení, malý psací stůl, jednoduchá skříň na osobní věci, vlastní toaleta a koupelna. Čerstvý absolvent elitní univerzity by pokoj možná považoval za víc než přiměřený, ale na nového rekruta žádný velký dojem neudělal. Jakožto muž značného majetku – sice nelegálního, ale přesto značného – byl zvyklý na pohodlnější ubytování.

Sundal si svrchník, hodil ho na postel a vytáhl obálku z kapsy. Váhavě odtrhl chlopeň a vyndal z obálky malou kartičku. Hlavička na ní nebyla žádná, jen řádek úhledného písma vyvedeného charakteristickým zeleným inkoustem.

Británie je na tom lépe, když tu teď jsi, aby ses o ni postaral...

Obyčejný rekrut by si možná podobnou kartičku ponechal coby upomínku na svůj první den v roli agenta jedné z nejstarších a nejhrdějších zpravodajských služeb na světě. Jenže muž známý jako Peter Marlowe žádný obyčejný rekrut nebyl. Ba co víc, pracoval už na místech, kde by podobná kartička stála člověka život. A tak když si text přečetl – dvakrát, jak měl ve zvyku –, spálil ji v koupelně v umyvadle a popel spláchl do odtoku. Potom přistoupil k malému okénku ze staré střílny a zahleděl se přes moře k ostrovu Wight. A nikoli poprvé si říkal, zda neudělal největší chybu svého života.

Ve skutečnosti se samozřejmě Peter Marlowe nejmenoval. Jeho skutečné jméno znělo Christopher Keller, což bylo samo o sobě zajímavé, protože pokud šlo o vládu Jejího Veličenstva, byl Keller už nějakých pětadvacet let po smrti. Proto se také mělo za to, že je prvním nebožtíkem sloužícím v jakékoli oblasti britského zpravodajství od Glyndwra Michaela, onoho velšského tuláka, jehož mrtvolu využili ti velcí mistři klamu v dobách

války k postrčení falešných dokumentů nacistickému Německu v rámci operace *Mincemeat*.⁴

Personál Tvrze však nic z toho o svém rekrutovi nevěděl. Ve skutečnosti nevěděli téměř vůbec nic. Například nevěděli, že jde o veterána elitních jednotek SAS, který je doposud držitelem plukovního rekordu ve vytrvalostním pochodu na čtyřicet mil přes nehostinné pohoří Brecon Beacons v jižním Walesu, ani že dosáhl nejvyššího skóre všech dob v neblaze proslulých Jatkách, tréninkovém zařízení SAS, kde si příslušníci jednotek pilovali dovednosti boje ve stísněných podmínkách. Další zkoumání jeho záznamů – které byly na příkaz samotného premiéra kompletně zapečetěny – by odhalilo, že koncem osmdesátých let, během jednoho obzvláště násilného období bojů v Severním Irsku, byl nasazen v západním Belfastu, kde žil mezi tamními římskými katolíky a řídil agenty, kteří pronikali do Irské republikánské armády. Ty samé záznamy by se dosti vágními pojmy zmínily o jistém incidentu v jižním Armaghu, kam Kellera odvezli k výslechu a popravě, když jeho krytí selhalo. Přesné okolnosti jeho útěku byly nejasné, zahrnovaly ale i smrt čtyř ostřílených příslušníků IRA, dva z nichž byli prakticky rozřezáni na kousky.

Po své urychlené evakuaci ze Severního Irska se Keller vrátil na velitelství SAS v Herefordu na cosi, o čem se domníval,

---

⁴ Tělo zemřelého velšského bezdomovce Glyndwra Michaela bylo oblečeno do uniformy a vybaveno doklady na jméno majora Williama Martina. Dále britští zpravodajci do kapsy uniformy umístili dopis, ve kterém se naznačovalo, že Spojenci plánují vylodění na Sardinii a v Řecku (ve skutečnosti plánovali invazi na Sicílii). Poté bylo v dubnu 1943 tělo vhozeno do moře tak, aby bylo vyplaveno poblíž španělské Huelvy, kde měl sídlo velmi aktivní agent německé tajné služby. Díky dokumentům, které se dostaly do Berlína, se Němci soustředili na obranu Sardinie a Řecka a oslabili obranu Sicílie. Tělo Glyndwra Michaela bylo s vojenskými počty pohřbeno v Huelvě jako tělo majora Williama Martina. Až roku 1998 bylo na náhrobek doplněno, že zde odpočívá Glyndwr Michael, který sloužil jako William Martin. Poznámka redaktora.

že bude dlouhý odpočinek a působení v roli instruktora. Jenže po irácké invazi do Kuvajtu v dubnu 1990 ho přidělili k bojové jednotce v rámci operace *Pouštní bouře* a poslali do západního Iráku, kde pátral po smrtonosném arzenálu raket Scud Saddáma Husajna. V noci 28. ledna 1991 Keller a jeho tým lokalizovali odpalovací zařízení zhruba sto mil severozápadně od Bagdádu a jeho souřadnice odvysílali svým velitelům v Saúdské Arábii. O devadesát minut později se nízko nad pouští prohnala formace koaličních bombardérů. Jenže letouny v katastrofálním případě střelby do vlastních řad nezaútočily na místo, kde byly rakety, ale na oddíl SAS. Představitelé Británie došli k závěru, že celá jednotka včetně Kellera je ztracena.

Keller ve skutečnosti celý incident přežil bez jediného škrábnutí, na což měl talent. Jeho prvním popudem bylo zavolat základnu a vyžádat si vyzvednutí. Rozzuřen nekompetentností svých nadřízených se však místo toho vydal pěšky. V přestrojení za pouštního Araba v říze a pokrývce hlavy prošel mezi koaličními silami a bez povšimnutí proklouzl do Sýrie. Odtud si udělal přes Turecko, Řecko a Itálii túru na západ, až ho to konečně vyplavilo na drsné Korsice, kde padl do čekající náruče dona Antona Orsatiho, zločinecké postavy, jehož starobylý klan korsických kriminálníchků se specializoval na vraždy na objednávku.

Potom dal don Kellerovi vilu a ženu, aby si zahojil rány. A když si Keller odpočinul, dal mu i práci. Se svým vzezřením obyvatele severní Evropy a výcvikem SAS dokázal Keller naplnit kontrakty, na které schopnosti Orsatiho na Korsice narozených zabijáků zvaných *taddunaghiu* nestačily. V roli vedoucího pracovníka malé společnosti na výrobu olivového oleje dona Orsatiho se Keller bezmála pětadvacet let toulal Evropou a na donův příkaz zabíjel. Korsičané ho přijali za vlastního a on jim jejich štedrost splácel tím, že si přisvojil jejich způsoby. Oblékal se jako Korsičan, jedl a pil jako Korsičan a na zbytek světa pohlížel s fatalistickým opovržením Korsičana. Dokonce nosil kolem

krku korsický talisman – kus červeného korálu ve tvaru ruky –, aby odvrátil určnutí. Nyní konečně dorazil domů, do starobylé tvrze z šedivého kamene s výhledem na chladné žulové zbarvené moře. Budou ho učit, jak být řádným britským špiónem. Ale nejprve se bude muset naučit, jak být opět Angličanem.

Ostatní z Kellerova náboru odpovídali tradičnímu gustu MI6 lépe – byli bílí, muži a příslušníci střední nebo privilegované třídy. Navíc všichni nedávno ukončili studium buď v Oxfordu, nebo v Cambridge. Až na Thomase Finche, který navštěvoval London School of Economics, a než opakovaným nabídkám MI6 konečně podlehl, pracoval v londýnské City jako investiční bankéř. Mluvil plyně čínsky a sám sebe považoval za výjimečně chytrého. Během jejich prvního sezení si postěžoval – jen napůl žertem –, že za čest sloužit své vlasti utrpí podstatné snížení platu. Keller by se byl mohl pochlubit týmž, jenže měl dost rozumu, aby to nedělal. Ostatním rekrutům řekl, že pracoval v potravinářském maloobchodě a že ve volném čase rád leze po horách, což bylo náhodou obojí pravda. Pokud šlo o jeho věk – byl z nich zdaleka nejstarší, možná i nejstarší rekrut, co tu kdy byl –, tvrdil, že je tak trochu pozdní květinka, což nebyla pravda ani trochu.

Formálně byl kurz znám pod zkratkou IONEC, což znamenalo *Intelligence Officers New Entry Course*, Úvodní kurz pro nové zpravodajské důstojníky. Jeho úkolem bylo rekruta připravit pro práci na nováčkovské úrovni na Vauxhall Cross. Než bude ale takový nováček schopen operovat v terénu, bude muset podstoupit další výcvik, aby nezpůsobil zájmům své země i své vlastní kariéře nenapravitelné škody. Byli tu dva hlavní instruktoři – veliký, ryšavý a upovídaný Andy Mayhew a Tony Quill, bývalý řídicí agent, hubený jako chrt, o kterém se říkalo, že dokáže jeptišku přemluvit, aby se svlékla z roucha, a ukrást jí růženec, když se zrovna nedívá. Vauxhall Cross prošel záznamy

obou mužů, aby zjistil, zda se nemohli ve svém dřívějším životě setkat s jistým agentem SAS jménem Christopher Keller. Nemohli. Mayhew sloužil převážně na velitelství. Quill za Železnou oponou a na Blízkém východě. Do Severního Irsku se ani jeden z nich nikdy nedostal.

První část kurzu se zabývala samotnou MI6 – její historií, úspěchy, neuvěřitelnými chybami a strukturou. MI6 byla mnohem menší než její americký a ruský protějšek, ale díky vrozené prohnanosti a přirozenému sklonu klamat těch, kdo ji řídili, bojovala těžší váhu, než na jakou vypadala, jak Quill rád říkával. Tam kde Američané spoléhali na technologii, specializovala se MI6 na lidské zdroje a její důstojníci byli ve verbování a řízení agentů považováni za nejlepší v oboru. Tvrdou práci přesvědčovat muže i ženy, aby zradili svou zemi nebo organizaci, odvádělo ZO, Zpravodajské oddělení. Pod to patřilo přibližně tři sta padesát lidí – většina jich pracovala na britských ambasádách po celém světě pod bezpečným pláštěm diplomatického krytí. Dalších asi osm set lidí dělalo v divizi Všeobecných služeb. Zaměstnanci VS se specializovali na technické otázky a seděli na administrativních místech ve správách MI6, které měly na starost různé geografické oblasti. Každá z těchto správ měla svého vedoucího, který se zodpovídal řediteli. Ačkoli to Mayhew a Quill nevěděli, „C“ již rozhodl, že rekrut známý coby Peter Marlowe na žádné z existujících správ pracovat nebude. Bude spravovat sám sebe. Správa jediného člověka.

Když do nich nalili základní beton organizace, zaměřili se Mayhew s Quillem na umění získávání informací pomocí lidí – udržování náležitých krytí, zjištění a zbavování se sledování, tajné písmo, mrtvé schránky, letmé kontakty, učení se zpaměti. Neboť paměť je špionovým jediným přítelem na tomhle světě, řekl Quill. A pak tu samozřejmě byly dlouhé a podrobné lekce, jak lidské zdroje informací vyhledávat a úspěšně verbovat. Keller měl vůči svým spolužákům nespravedlivou výhodu. Agenty už verboval a řídil na místě, kde by jediný chybný krok znamenal

strašlivou smrt. Ve skutečnosti si byl poměrně jistý, že by mohl Mayhewa s Quillem o tom, jak zorganizovat utajenou schůzku tak, aby jak agent, tak jeho řídicí důstojník setkání přežili, leccos naučit. Místo toho si v učebnách hlavního křídla osvojil chování tichého a pozorného žáka, který se dychtivě učí, ale nesnaží se vlichotit ani udělat dojem. To nechal na Finchovi a Bakerovi, studentovi literatury z Oxfordu, který si už pořizoval poznámky pro svůj první špionážní román. Keller mluvil, jen když byl tázán, a ani jedinkrát nezvedl ruku ani se nenabídl, že sám od sebe odpoví. V stísněné učebně byl mezi dvanácti studenty tak neviditelný, jak jen člověk může být. Ale takové už bylo jeho nadání – učinit se lidem kolem sebe neviditelným.

Na ulicích nedalekého Portsmouthu, kde prováděli většinu terénních cvičení, se Kellerovy působivé dovednosti maskovaly hůře. Své mrtvé schránky vybíral, aniž by vyvolal byt' jen pozdvižené obočí, a jeho letmé kontakty byly přímo učebnicové. Po šesti týdnech kurzu vyslala MI5 sledovací tým z oddělení A4, aby jim při celodenním nácviku ochrany před sledováním asistoval. Cílem cvičení bylo demonstrovat, že řádně provedený fyzický dohled – ten skutečný, ne nějaká varianta z nějaké banánové republiky – je téměř nemožné zachytit. Ostatním rekrutům se nepodařilo ze sledovačky MI5 zahlédnout byt' jediného člověka, ale Keller dokázal správně identifikovat čtyři členy týmu, který se na něj při jeho výpravě do nákupního centra Cascades přilepil. MI5 tomu nemohla uvěřit a vyžádala si druhou šanci, výsledky však byly stejné. Další den se cvičení nevěnovalo zjišťování dohledu, ale jeho setřesení. Keller se svého týmu zbavil přesně za pět minut a beze stopy zmizel. Později téhož večera ho našli, jak s francouzským přízvukem zpívá při karaoke v hospodě Druid's Arms na Binstead Road. Z hospody odešel se jmény, telefonními čísly a adresami všem, kdo tam byl, a nechyběla ani nabídka manželství. Příštího rána zavolal Quill na osobní oddělení Vauxhall Cross a zeptal se, kde toho chlapa jménem Peter Marlowe našli.

„My ho nenašli,“ odpovědělo Osobní. „Ten je ze soukromých zásob ‚C‘.“

„Pošlete mi ještě deset takových,“ prohlásil Quill, „a Británie bude znovu vládnout světu.“

Skutečnou práci odváděl IONEC po večerech, v soukromém baru pro rekruty a v jídelně. Rekruti byli pobízení, aby pili – bylo jim řečeno, že alkohol hraje v životě špiona významnou úlohu –, a při večeři se k nim několikrát do týdne připojil nějaký zvláštní host. Řídící důstojníci, odborníci na politiku, legendární operativci. Pár jich dosud pracovalo pro MI6. Jiní byli pavučinami pokryté figury v pomačkaných oblecích, které vzpomínaly na své souboje s KGB v Berlíně, Vídni a Moskvě. Hlavním cílem a nepřitelem MI6 se opět stalo Rusko – velká hra byla znovu zahájena, prohlásil jistý vysušený válečník z dob studené války. Quill své studenty varoval, že přijde čas, kdy se Rusové jednoho každého z nich pokusí získat – lichotkami, nabídkou peněz nebo vydíráním. Jejich reakce, až se ruský medvěd objeví, určí, zda budou v noci spát, nebo shnijí v pekle své vlastní výroby. Potom přehrál video slavné tiskové konference Kima Philbyho z roku 1955, kde Philby popřel, že by byl špiónem KGB. Quill to označil za nejlepší ukázkou lži, kterou kdy viděl a uvidí.

James Bond možná povolení zabíjet měl, ale důstojníci MI6 ze skutečného světa nikoli. Vražda byla coby nástroj striktně zapovězena a většina britských špiónů mívala u sebe jen málokdy zbraň, natož aby z ní ve službě střílela. Přesto to nebyli žádní salonní špióni, tedy alespoň ne všichni, a svět byl stále nebezpečnější. Což znamenalo, že základní představu o fungování zbraní mít museli – kam člověk strká zásobník, jak se zasouvá náboj do komory, jak se ten vynález drží, aby člověk nepostřelil ani sebe, ani kolegu agenta, a podobné věci. Tady se Kellerova profesionalita opět dala obtížně zamaskovat. První den výcviku se zbraněmi mu instruktor podal pistoli, Browning ráže devět milimetrů, a řekl mu, ať střílí na terč v podobě lidské siluety ve vzdálenosti patnácti metrů. Keller zbraň rychle

zvedl a zdánlivě bez míření nasypal všech třináct kulek terči do hlavy. Když byl požádán, aby ukázkou zopakoval, prohnal celý zásobník levým okem terče. Z dalšího výcviku se střelnými zbraněmi byl od té doby omluven. A účastnit se nemusel ani kurzu základní sebeobranu. Ne poté, co bezmála vykloubil rameno instruktorovi, který pošetile směrem k němu namířil nenabitou zbraň. Pak už by s ním na žíněnku nikdo nevkročil, dokonce ani Mayhew, který měl figuru hráče ragby.

Od civilního obyvatelstva v okolí je většinou drželi v izolaci, ale oddělit je od vnějšího světa se je Mayhew ani Quill nesnažili – ve skutečnosti k tomu měli hodně daleko. Každé ráno u snídani čekal komínek britských a mezinárodních novin a ve společenské místnosti byla televize, na kterou chytali všechny světové a evropské zpravodajské stanice. V noc útoku na Londýn se kolem ní mačkali – v zoufalství a vzteku a s vědomím, že jde o válku, ve které by měli všichni již brzy bojovat. A jeden dříve než ostatní.

Příští týden IONEC dospěl k závěru. Všech dvanáct rekrutů z této dávky snadno prošlo, přičemž nejvyššího skóre dosáhl Peter Marlowe a úctyhodné – i když s velkým odstupem – druhé místo získal Finch. Ten den večereli s Mayhewem a Quillem společně naposledy. A ráno položili klíče od svých pokojů na pult starého George Hallidaye a odnesli si zavazadla na nádvoří, kde řidič Reg čekal za volantem autokaru, aby je, zbrusu nové agenty, odvezl do Londýna. Jeden z nich však scházel. Hledali ho všude možně, v místnostech východního, západního i hlavního křídla, na střelnici, na tenisovém kurtu, na kriketovém plácku i v posilovně, až nakonec v devět dopoledne vyrazil Reg do Londýna s jedenácti rekruty, místo s dvanácti. Byl to Quill, kdo objevil lano pod jeho oknem, titěrný vzorek látky, který vlál z ostatního drátu na vrcholku plotu po obvodu pozemku jako prapor, i čerstvé stopy na pláži, zanechané spěchajícím mužem, který vážil přibližně devadesát ostře řezaných liber. Škoda, pomyslel si Quill. Ještě deset takových, a Británie by znovu vládla světu.

Přesnou trasu jeho útěku se stejně jako u Saladinova úniku z Ameriky nikdy nepodařilo spolehlivě zjistit. Byly tu však jisté stopy, jako například světle modrý Volkswagen Jetta nahlášený coby odcizený z parkoviště supermarketu Morrisons v Gosportu ve čtvrt na jedenáct téhož dopoledne. Později odpoledne byl objeven o nějakých sto mil dál západně v Devonu zaparkovaný před poštou a obchodem se smíšeným zbožím v malé vesničce Coldeast. Benzin v nádrži někdo dolil a na palubní desce byl rukou psaný vzkaz, který se majiteli omlouval za všechny nepříjemnosti. Hampshireská policie, do jejíž jurisdikce tato věc spadala, zahájila vyšetřování. To poměrně náhle skončilo po telefonním rozhovoru Tonyho Quilla s policejním náčelníkem, který vzkaz řádně postoupil i s veškerými záznamy z kamer dohlížejících na parkoviště supermarketu – přestože později ho slyšeli, jak poznamenal, že ho opičárny těch frajírků ze staré šedivé tvrže krále Jindřicha už začínají unavovat. Hrát si na špiony v ulicích Portsmouthu je jedna věc. Ale ukrást nějakému chudákovi auto, byť za účelem výcviku, to je prostě nevychovanost.

Coldeast stálo za zmínku jen tím, že leželo na okraji Dartmoorského národního parku. Zmíněného dne crčel z nebe déšť a předčasně se setmělo. V důsledku toho si Christophera Kellera, který vyrazil s rucksakem přes rameno po Old Liverton Road, nikdo nevšiml. Než dorazil do malé osady Liverton Village Hall, byla už noc černá jako čínská tuš. Kellerovi to nevadilo, cestu znal. Zabočil na stezku mezi živými ploty a vydal se po ní

k severu kolem Old Leys Farm. Jednou musel ustoupit na trávu, aby nechal projet rozhrkaný nákladáček nějakého farmáře, ale jinak mu připadalo, jako by byl posledním člověkem na zemi.

Británie je na tom lépe, když tu teď jsi, aby ses o ni postaral...

V Brimley změnil kurz k západu a sérií pěšin zamířil do Postbridge. Za vesnicí byla silnička, která se na žádné mapě neobjevovala a na jejímž konci stála brána šeptající tichou autoritou. Správce Parish ji zapomněl odemknout. Keller ji neslyšně přešel a vydal se po dlouhé příjezdové cestě sypané šterkem k venkovskému domu z vápence, který stál na vrcholu kopce uprostřed bezútesných vřesovišť. Nad nezamčeným vstupními dveřmi hořelo žluté světlo jako svíce. Když Keller vešel, pečlivě si očistil boty o rohožku. Ve vzduchu vonělo maso, koření, bylinky a brambory. Keller nakoukl do kuchyně a spatřil slečnu Coventryovou, napudrovanou a vzbuzující jakýsi neurčitý respekt, jak stojí se zástěrou uvázanou kolem plného pasu u otevřené trouby.

„Pane Marlowe,“ řekla, když se otočila, „čekali jsme vás dříve.“

„Měl jsem kapánek pozdní start.“

„Potíže žádné, doufám.“

„Vůbec žádné.“

„Ale podívejte se na sebe! Chudáčku malá! To jste sem došel pěšky až z Londýna?“

„Ne tak docela,“ odvětil Keller s úsměvem.

„Crčí z vás voda na moji vytřenou podlahu.“

„Dokážete mi to někdy odpustit?“

„To je dost nepravděpodobné.“ Pomohla mu ze zmáčeného svrchníku. „Připravila jsem vám váš starý pokoj. Máte tam čisté povlečení a nějaké oblečení. A než dorazí ‚C‘, máte čas na horkou koupel.“

„Co bude k večeři?“

„Nákyp z mletého masa.“

„Ten mám rád.“

„Proto jsem ho také pekla. A co takhle šálek dobrého čaje, pane Marlowe? Nebo byste rád něco silnějšího?“

„Snad trochu whisky na rozeřtání kostí.“

„Zařídím to. A teď běžte nahoru, než si uženete smrt.“

Keller nechal boty v předsíni a po schodech vystoupal ke svému pokoji. Věci na převlečení ležely úhledně na posteli. Manšestrové kalhoty, olivově hnědý svetr, spodní prádlo, semišové polobotky, vše ve správné velikosti. Nechyběl ani balíček marlborek a zlatý zapalovač. Keller si přečetl vyrytý nápis. Do budoucna... Žádné oslovení, žádné jméno. Nebylo jich třeba.

Keller se vysvlékl z mokrého oblečení a strávil dlouhou dobu pod velmi horkou sprchou. Když se do svého pokoje vrátil, stála na nočním stolku na bílé ozdobné podložce MI6 sklenka whisky. Už oblečený si pití odnesl dolů do salonku, kde našel Grahama Seymoura, elegantně potaženého flanelem a tvídem, jak sedí u krbu. Seymour poslouchal z prastarého bakelitového rádia zprávy.

„To ukradené auto,“ řekl a vstal, „to byl hezký detail.“

„V podobných případech je lepší udělat trochu rozruch – copak jsi mě to sám kdysi neučil?“

„Vážně?“ Seymour se uličnický usmál. „Jenom mě těší, že se ti to podařilo, aniž by ses uchýlil k násilí.“

„Důstojník MI6 se k násilí nikdy neuchyluje,“ odvětil s předstíranou vážností Keller. „A pokud potřebu vytáhnout zbraň či někoho udeřit pociťuje, je to jen proto, že odvedl špatnou práci.“

„Tenhle postoj možná budeme muset přehodnotit,“ prohodil Seymour. „Jenom mě mrzí, že přicházím o chlapa, jako byl Peter Marlowe. Slyšel jsem, že jeho výsledky v IONECu byly dost působivé. Andyho Mayhewa tvoje zmizení tak rozhodilo, že nabídl svoji rezignaci.“

„A Quilla ne?“

„Ne,“ odušil Seymour, „Quill je z tvrdšího těsta.“

„Doufám, že jsi nebyl na chudáka Andyho moc tvrdý.“

„Vzal jsem vinu na sebe, ale nařídil jsem úplnou prověrku zabezpečení Tvrze.“

„Kdo ještě o tom našem podvůdku ví?“

„Šéf odboru pro západní Evropu a dva z jeho služebně nejstarších lidí mimo aktivní službu.“

„A co Whitehall?“

„Společný výbor pro zpravodajství je úplně mimo,“ zavrtěl Seymour hlavou.

Členové výboru dohlíželi na MI5 a MI6 a úkolovali je. Určovali priority, hodnotili výsledky, radili premiérovi a dávali pozor, aby špioni dodržovali pravidla. Graham Seymour dospěl k závěru, že Tajná zpravodajská služba potřebuje prostor k manévrování, že v nebezpečném světě prošpikovaném hrozbami potřebuje čas od času trochu nakřídovat špunty na kopačkách. Odtud jeho znovuobnovené přátelství s Christopherem Kellerem.

„Víš,“ řekl Seymour a očima přejel Kellerovu statnou postavu, „vypadáš skoro zase jako jeden z nás. Velká škoda, že musíš odejít.“

Přešli do kuchyně a posadili se ke stolu v malém útulném výklenku, z jehož vitrážových oken bylo vidět na vřesoviště. Slečna Coventryová jim masový nákyp naservírovala s klaretem z dobře zásobeného sklípku a zeleným salátem na zažívání. Seymour strávil velkou část jídla zpovídáním Kellera ohledně IONECu. Zvláště ho zajímala kvalita ostatních rekrutů z této várky.

„Copak nedostáváš výsledky a hodnocení?“ divil se Keller.

„Ovšemže ano. Ale tvého názoru si cením.“

„Finch by zkazil pověst i hadům,“ řekl Keller, „což znamená, že má vše, co dělá dobrého špiona špionem.“

„Špatné skóre neměl ani Baker.“

„To platí i o první kapitole toho thrilleru, na kterém dělá.“

„A co ten kurz sám o sobě?“ vyzvídala Seymour. „Povedlo se jim něco tě naučit?“

„To záleží na tom.“

„Na čem?“

„Jak mě chceš použít.“

Seymour Kellerovu výzvu, aby ho s jeho první úlohou v roli plnohodnotného agenta MI6 v krátkosti seznámil, s opatrným úsměvem špiona odmítl. Zatímco okna výklenku bičoval li-ják, začal místo toho vyprávět o svém otci. Jako špion pracoval Arthur Seymour pro Anglii více než třicet let. Ale na konci kariéry, když ho Philby a další krtkové a zrádci poslali do zapomnění, ho tajná služba převedla do šedivé hromady kamení u moře, aby zažehl utajený plamen v další generaci britských špionů. „A on to tam strašně nesnášel,“ vykládal Seymour. „Viděl v tom to, co to bylo – poslední místo ve frontě. Můj otec o Tvrzi vždycky uvažoval jako o hrobce, do které MI6 pohodila jeho rozbitou mrtvolu.“

„Kdyby tě tak tvůj otec mohl vidět teď.“

„Ano,“ přisvědčil Seymour nepřítomně. „Kdyby tak mohl.“

„Byl na tebe táta tvrdý?“

„Byl tvrdý na všechny, zvláště na moji matku. Na mě mu v myšlenkách našťestí moc místa nezůstalo. V šedesátých letech jsem s ním byl v Bejrútu v době, kdy tam byl i Philby. Pak mě poslal do školy. A potom už to byl jen někdo, s kým jsem se viděl párkrát za rok.“

„Musel být zklamaný, když ses přidal k MI5.“

„Vyhrožoval, že mě vydědí. Stejně jako všichni ostatní v MI6 považoval MI5 za policajty a proletářské fízly.“

„Tak proč jsi to udělal?“

„Protože jsem dával přednost tomu, aby mě posuzovali podle mých vlastních schopností. Anebo jsem možná nechtěl vstoupit do služby,“ dodal Seymour po chvíli, „kterou zrádci poničili zevnitř. Možná jsem chtěl špiony spíš chytat, než je verbovat. Možná jsem chtěl zabránit tomu, aby nám na ulicích vybuchovaly bomby IRA.“ Odmlčel se a potom doplnil: „A tehdy jsi do hry vstoupil ty.“

Nastalo ticho.

„Odvedli jsme v Belfastu dobrou práci, ty a já. Zarazili jsme spoustu útoků, zachránili nespočet životů. A co jsi udělal ty? Utekl jsi a přidal se k partičce vrahů dona Orsatiho.“

„Pár věcí jsi u sebe vynechal.“

„Jen z časových důvodů.“ Seymour pomalu zavrtěl hlavou. „Oplakal jsem tě, ty parchante. Stejně jako vaši. A na tvém pohřbu jsem se snažil utěšovat tvého tátu, ale ten k utěšení nebyl. Provedl jsi jim hroznou věc.“

Keller si zapálil cigaretu a pak zlatý zapalovač podal Seymourovi. „Nezapomněl jsi, co je na něm napsáno?“

„Máš pravdu. Všechno je to minulost. Jsi zase úplně jako dřív. Jako nový. Teď už jen potřebuješ nějakou pěknou holku, aby s tebou bydlela v tom tvém pěkném domečku v Kensingtonu.“ Seymour sáhl po Kellerových cigaretách, ale zarazil se. „Osm milionů liber, celkem pěkná sumička. Podle mých výpočtů ti tedy zůstalo už jen pětadvacet milionů, všechny vydělané prací pro dona Orsatiho. Alespoň že jsou ty peníze teď v nějaké slušné britské instituci, a ne v těch švýcarských a bahamských bankách, co jsi používal. Vrátily se do vlasti, stejně jako ty.“

„Měli jsme dohodu,“ upozornil Keller tiše.

„A já jí hodlám dostat. Neboj se, ty své špinavé prachy si můžeš nechat.“

Keller to ponechal bez odpovědi.

„A ta holka?“ změnil Seymour téma. „Nějaká na obzoru? Je ti jasné, že si ji budeme muset důkladně proklepnout?“

„Měl jsem dost práce, Grahame. Seznamovat s děvčaty jsem se moc nemohl.“

„A co ta, co tě požádala v té hospodě o ruku?“

„To byla dost opilá. A taky měla dojem, že jsem Francouz.“

„Nebyla by první, která se téhle chyby dopustila,“ usmál se Seymour.

Od chvíle, kdy se Christopher Keller nechal dobrovolně vyfotografovat, uběhlo patnáct let. Keller při té příležitosti seděl na rozviklané dřevěné stoličce v malém krámku vysoko v horách uprostřed Korsiky. Stěny krámku byly ověšeny portréty. Nevěsty, vdovy, otcové rodu – všichni bez úsměvu, protože obyvatelé tohoto městečka byli vážní lidé, kteří na lidi odjinud a na moderní vynálezy jako fotoaparáty, které byly považovány za stroje na uřknutí, hleděli podezíravě. Fotograf byl vzdálený příbuzný – nějaký bratranec, spřízněn spíše sňatkem než pokrevně – dona Antona Orsatiho. Přesto ho v přítomnosti tohoto tvrdého a mlčenlivého Angličana, o kterém se říkalo, že pro Orsatiho klan plní úkoly, jež by obyčejný *taddunaghiu* nezvládl, poléval strach. Fotograf onoho dne pořídil šest fotografií. Na každé z nich vypadal Keller úplně jinak. Objevily se v šesti falešných francouzských pasech, které Keller během své kariéry profesionálního zabijáka používal. Dva z nich byly stále platné. Jeden měl uložený v trezoru jisté banky v Curychu, druhý pak v Marseille, což byla skutečnost, o níž se opomněl svým zaměstnavatelům v Tajné zpravodajské službě zmínit. Jeden nikdy neví, uvažoval, kdy může potřebovat eso v rukávu.

Technik, který pořizoval Kellerovu fotografii pro MI6, byl ze svého modelu rovněž nervózní, pročež pracoval s nezvyklým spěchem. Fotografování se nekonalo na Vauxhall Cross – Kellerova přítomnost v této budově měla být striktně omezena –, ale v jednom suterénu v Bloomsbury. Hotový produkt zachycoval zhruba padesátiletého muže bez úsměvu, který vypadal, jako

by se nedávno vrátil z dlouhé dovolené na slunci. Podle pasu, do něhož byla fotografie nakonec umístěna, se jmenoval Nicolas Evans a nebylo mu padesát, ale osmačtyřicet. MI6 Kellerovi obstarala na stejné jméno britské řidičské oprávnění, tři kreditní karty a diplomatický kufřík napěchovaný složkami souvisejícími s jeho krytím, které nějak souviselo s prodejem a marketingem. Keller se rovněž stal majitelem mobilního telefonu MI6, který mu umožní bezpečnou komunikaci s Vauxhall Cross, až bude v terénu. Správně předpokládal, že Vauxhall Cross může na oplátku mobil využít k monitorování jeho pohybů a v případě nutnosti mu odposlouchávat hovory. Proto měl v plánu se s tímto zařízením při první příležitosti rozloučit.

Příštího rána odjel z Londýna v 5.40 vlakem Eurostar do Paříže. Tam dorazil ve čtvrt na deset, takže měl skoro dvě hodiny, aby zjistil, zda není sledován. Za použití technik, které ho ve Tvrzi naučili Mayhew a Quill – a několika dalších, které pochytil v ulicích západního Belfastu –, nade vši pochybnost určil, že není.

Jeho další vlak, TGV do Marseille, vyjel z Lyonského nádraží v půl dvanácté. Keller cestu strávil kvůli svému krytí pilnou prací na notebooku, zatímco se mu v poli periferního vidění jako příjemná vzpomínka na dětství míhaly cézanneovské barvy jihu: chromová žlut, pálená siena, trávová zeleň, ultramarínová modř. Do Marseille přijel ve dvě a další dvě hodiny se toulal po špinavých, důvěrně známých ulicích středu města, dokud neměl jistotu, že jeho příjezd zůstal bez povšimnutí. Nakonec na Place de la Joliette vstoupil do soukromé banky Société Générale, kde mu *monsieur* Laval, jeho osobní bankéř, poskytl přístup ke Kellerově bezpečnostní schránce. Z té si vzal svůj falešný francouzský pas a pět tisíc eur v hotovosti. Dovnitř uložil svůj telefon z MI6, pas, řidičský průkaz, kreditní karty i notebook.

Venku ušel krátkou vzdálenost po quai du Lazaret k terminálu trajektu, kde si koupil lístek na noční plavbu na Korsiku,

s ubytováním v první třídě. Skutečnosti, že Keller zaplatil v hotovosti, nepřikládal muž za pultem žádný význam. Koneckonců, tohle byla Marseille a trajekt mířil do Ajaccia. V blízké restauraci si Keller objednal láhev bandol rosé, a zatímco si četl *Le Figaro*, vypil ji do půli viněty, poprvé po mnoha měsících spokojený. Hodinu nato, bdělý, leč příjemně podnapilý, už stál na přídi trajektu, který si razil cestu na jih do Středozemního moře, a myšlenkami mu proploovala slova prastarého přísloví. Ten, kdo má dvě ženy, přijde o duši. Ten, kdo má dva domovy, přijde o rozum.

Krátce před úsvitem probudila Kellera vůně rozmarýnu a levandule, pronikající pootevřeným okénkem jeho kajuty. Vstal, oblékl si šedobílé anglické šaty a za dvacet minut už vystupoval z trajektu ve společnosti rodinky humpoláckých Korsičanů, kteří měli kvůli časně hodině mizernější náladu než obvykle. V baru přes ulici od terminálu se zeptal, zda by si mohl z jejich telefonu místně zavolat. Za normálních okolností by majitel nad takovou žádostí cizince možná jen konsternovaně pokrčil rameny. Nebo by, pokud by měl chuť, mohl vysvětlit, že telefon je od posledního *sirocca* mimo provoz. Jenže Keller svou žádost vyslovil bezchybným dialektem ostrova. A to majitele natolik šokovalo, že telefon na bar položil se skutečným úsměvem. Pak Kellerovi bez objednání přichystal šálek silné kávy a malou skleničku koňaku, protože onoho rána bylo velmi chladno a takovému počasí člověk nemůže čelit, aniž by si něčím maličko posílil krev.

Číslo, které Keller vytočil, neznal nikdo až na pár obyvatel ostrova, a co bylo důležitější, neznala je ani francouzská policie. Zdálo se, že muže, který telefon zvedl, Kellerův hlas potěšil a kupodivu vůbec nepřekvapil. Řekl Kellerovi, ať v baru zůstane, pošle pro něj auto. To přijelo o hodinu později a řídil je mladý muž jménem Giancomo. Keller ho znal ještě jako

kluka. Giancomo chtěl být *taddunaghiu* jako Keller, kterého zbožňoval. Prozatím dělal donovi poslíčka. Na Korsice byly i horší věci, které mohl mladý muž ve svých pětadvaceti dělat.

„Don říkal, že se už nikdy nevrátíš.“

„Dokonce i don se čas od času splete,“ odvětil filozoficky Keller.

Giancomo se zakabonil, jako by byl Keller vyslovil cosi rouhačského. „Don je jako Svatý otec. Je neomylný.“

„Teď a navěky,“ utrousil Keller potichu.

Jeli podél západního pobřeží ostrova. V městečku Porto zamířili do vnitrozemí, po silnici lemované olivovými háji a korsickými černými borovicemi, a zahájili to dlouhé, točité stoupání do hor. Keller si stáhl okénko. A už to tu bylo zase: rozmarýn a levandule, vůně *macchie*. *Macchie* pokrývala Korsiku od západu na východ, od severu na jih, jako hustý a spleťtý koberec podrostu, který určoval samotnou identitu ostrova. Korsičané si *macchií* kořenili jídlo, v zimě si jí vyhřívali domovy a skrývali se v ní v dobách války a vendety. Podle jedné korsické legendy se může pronásledovaný člověk do *macchie* uchýlit a zůstat tam bez povšimnutí už napořád, pokud si to přeje. A Keller věděl, že je to pravda.

Nakonec dorazili do starobylého městečka Orsatiù, shluku pískovcově zbarvených domů s rudými střešními taškami, natěsnaných kolem kostelní zvonice. Městečko tam stálo, nebo se to alespoň říkalo, již od dob Vandalů, kdy lidé z pobřeží prchli do místních kopců za bezpečím. A za ním, v malém údolíčku olivových hájů, které dávaly ten nejlepší olej na ostrově, ležela usedlost dona Orsatiho. Na hlídce u vjezdu stáli dva ozbrojení strážci. Když Giancomo zabočil do brány a vydal se po dlouhé příjezdové cestě, oba se uctivě dotkli své charakteristické korsické čapky.

Giancomo zaparkoval v hlubokém stínu před domem a Keller sám vešel do *villy* a po chladných kamenných schodech vyšel k donově pracovně. Don seděl za velikým dubovým stolem

a nahlížel do otevřené, v kůži vázané účetní knihy. Na korsické poměry byl veliký, dobře přes sto osmdesát centimetrů, a široký v zádech i ramenou. Na sobě měl plandavé kalhoty, zaprášené sandály a košili bílou jako sníh, kterou mu jeho žena žehlila každé ráno a znovu pak odpoledne, když vstal po odpoledním spánku. Vlasy měl černé stejně jako oči. U lokte mu stála dekorativní láhev olivového oleje Orsati – olivový olej představoval legitimní krytí, skrz něž don propíral zisky ze smrti.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se nakonec Keller.

„Která část? Krev, nebo olej?“ Ve světě dona Orsatiho krev i olej protékaly jediným bežešvým podnikem.

„Obě.“

„Oleji se moc nedaří. Tahle nerůstová ekonomika je moje zhouba. A ti Britové s tím nesmyslným brexitem!“ Mávl rukou, jako by rozháněl nějaký odporný puch.

„A krev?“ vyzvídá Keller.

„Neviděl jsi náhodou tu reportáž o tom německém obchodníkovi, který minulý týden zmizel z hotelu Carlton v Cannes?“

„Kde je?“

„Pět mil na západ od Ajaccia,“ usmál se don. „Nebo někde poblíž.“

„Jednu chvíli naživu,“ odcitoval Keller jisté korsické přísloví, „v tu další po smrti.“

„Nezapomeň, Christophere, že život je jen tak dlouhý jako chvíle, za kterou projdeš kolem okna.“ Don zavřel knihu s konečností zaklapávajícího se víka rakve a zamyšleně se na Kellera zadíval. „Nečekal jsem, že tě na ostrově uvidím tak brzy. Máš snad o tom svém novém životě pochybnosti?“

„V jednom kuse,“ odvětil Keller.

To dona potěšilo. Stále Kellera odhadoval černýma očima. Bylo to, jako by vás pozorovala nějaká psovitá šelma.

„Doufám, že tví přátelé z britské rozvědky nevědí, že tu jsi.“

„Možná vědí,“ přiznal poctivě Keller. „Ale nedělejte si starosti, vaše tajemství je u nich v bezpečí.“

„Přepych bezstarostnosti si nemůžu dovolit. A pokud jde o Brity,“ řekl don, „těm se věřit nedá. Jediný obyvatel toho příšerného ostrova, na kterém mi kdy záleželo, jsi ty. Kdyby sem tak přestali jezdit na tu svoji letní dovolenou, všechno na světě by se zase spravilo.“

„Korsické ekonomice to prospívá.“

„Moc chlastají.“

„Bojím se, že to už je taková kulturní pohroma.“

„A teď jsi zase jedním z nich,“ podotkl don.

„Skoro.“

„Už ti dali nové jméno?“

„Peter Marlowe.“

„Mám radši to staré.“

„Nebylo k mání. Ten chudák je po smrti, víte?“

„A tví noví zaměstnavatelé?“ vyptával se don.

„V každé posteli se najdou blechy,“ odvětil Keller.

„Jen lžíce ví, čím se trápí hrnec,“ dodal don.

Po těch slovech se mezi nimi rozhostilo přátelské mlčení. Ozýval se jen vítr v korunách borovic a praskání ohně z *macchiového* dřeva, který provoněl vzduch donovy velké pracovny. Nakonec se don Kellera zeptal, proč se na Korsiku vrátil, a Angličan mu lhostejným pohybem hlavy naznačil, že přijel z důvodů, které mají co dělat s jeho novou prací.

„Poslala tě sem britská tajná služba?“

„Víceméně.“

„Nemluv se mnou v hádankách, Christophere.“

„Neměl jsem po ruce příhodné přísloví.“

„Naše přísloví,“ prohlásil don, „jsou posvátná a správná. Teď mi pověz, proč tu jsi.“

„Hledám jednoho člověka. Maročana, který si říká Škorpion.“

„A pokud přistoupím na to, že ti pomůžu?“ Don poplácal kožené desky knihy.

Keller mlčel.

„Zpěvem si člověk peníze nevydělá, Christophere.“

„Doufal jsem, že byste to mohl udělat jako osobní laskavost.“

„Opustíš mě, a teď chceš využít mých služeb zadarmo?“

„To je taky přísloví?“

Don se zamračil. „A jestli toho člověka dokážu najít? Co pak?“

„Mí přátelé v britské rozvědce si myslí, že by mohl být dobrý nápad, kdybych s ním začal obchodovat.“

„A v jakém oboru pracuje?“

„Podle všeho v drogách. Ale ve volném čase dodává zbraně ISIS.“

„ISIS?“ Don vážně potřásl hlavou. „Předpokládám, že to nějak souvisí s těmi útoky v Londýně.“

„Nejspíš ano.“

„V tom případě,“ uzavřel don, „to udělám zadarmo.“

Průměrná délka života druhu *Capra aegagrus hircus*, jinak známého coby koza domácí, činí patnáct až osmnáct let. Starý kozel dona Casabianky, významného muže, který vlastnil většinu údolí sousedícího s údolím Orsatiu, tudíž svoji návštěvu na této zemi rozhodně až příliš protahoval. Podle Kellerových výpočtů stravovala ta bestie cenný kyslík už více než čtyřicet let, většinou ve stínu tří prastarých olivovníků stojících přímo před ostrou levotočivou zatáčkou na prašné, šterkem sypané cestě vedoucí ke Kellerově vile. Jako bezejmenná stvůra s bílou hřívou a zrzavou bradkou blokoval kozel cestu, kdykoli se mu zachtělo, a upíral přístup těm, které neschválil. Ke Kellerovi, pevninské kryse bez kapky korsické krve v žilách, choval obzvláštní zášť. A byl to kozel, kdo z jejich dlouho bublajícího souboje vůlí vycházel častěji lépe. Keller při mnoha příležitostech uvažoval o tom, že pat ukončí dobře mířenou ranou mezi kozlova zlovlná očka. Ale to by byla strašlivá chyba. Kozel se těšil ochraně dona Casabianky. Kdyby Keller zkřivil na té ztracené kozlí hlavě jediný vlásek, došlo by ke sváru. A člověk nikdy neví, jak takový svár může skončit. Možná by se přátelsky vyřešil nad sklenkou vína, omluvou a nějakým odškodným. Anebo by se mohl táhnout měsíce či dokonce roky. Kellerovi tedy nezbyvalo než trpělivě čekat na kozlův skon. Připadal si jako zahálčivý syn, který počítá dědictví, zatímco se jeho bohatý táta čistě ze zlomyslnosti tvrdohlavě drží života zuby nehty.

„Doufal jsem,“ vzdychl Keller mrzutě, „že se téhle scéně vyhnu.“

„V říjnu na tom byl špatně.“ Giacomo netrpělivě bubnoval prstem na volant. „Ale možná to byl listopad.“

„Vážně?“

„Rakovina. Nebo možná nějaká infekce ve střevech. Don Casabianca přivezl kněze, aby mu dal poslední pomazání.“

„A co se stalo?“

„Zázrak,“ pokrčil Giacomo rameny.

„Věčná škoda.“ Keller si s kozlem vyměnil dlouhý, upřený pohled. „Zkus zatroubit.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Tentokrát by to zabrat mohlo.“

„Je vidět,“ poznamenal Giacomo, „že jsi tu nějakou dobu nebyl.“

Keller s těžkým povzdechem vystoupil z vozu. Kozel zvedl vzdorovitě hlavu a ani se nehnul. Keller si břicho prstů mnul kořen nosu a zvažoval své možnosti. Jeho obvyklou taktikou byl frontální útok hlasitých nadávek a mávajících paží. Ve většině případů se starý kozel svého území vzdal a prchl do *macchie*, úkrytu darebáků a banditů. Jenže toho rána neměl Keller na konfrontaci žaludek. Byl unavený cestováním a z trajektu měl trochu mořskou nemoc. Navíc kozel, ten opelichaný starý mizera, to měl poslední dobou těžké, s tou rakovinou, problémy s útroby a posledním pomazáním, uděleným místním knězem. A odkdy církve udělování svátostí sudokopytným zástupcům turovitých vlastně schvalovala? *To je možné jedině na Korsice*, pomyslel si Keller.

„Poslyš,“ řekl nakonec, opíraje se o kapotu auta, „na tyhle nesmysly je život moc krátký.“ Mohl by sice dodat, že život je jen tak dlouhý jako chvíle, za kterou projdeš kolem okna, ale neměl pocit, že kozel, který byl koneckonců jen kozel, by té analogii rozuměl. Místo toho Keller promluvil o významu přátel a rodiny. Doznal, že se v životě dopustil spousty chyb a že je teď, po mnoha letech v divočině, zase doma a bezmála šťastný. Má jen jediný nevyřešený vztah – a to je tenhle a on

by ho rád napravil dřív, než bude pozdě. Přemožitel čas se nedá zdržovat věčně.

Po těch slovech naklonil kozel hlavu ke straně stejně jako jistý muž, kterého měl Keller před lety zabít. Pak udělal pár krůčků vpřed, olízl hřbet Kellerovy ruky a potom se stáhl do stínu tří prastarých olivovníků. Když Giacomo zatočil na příjezdovou cestu, na Kellerovu vilu svítilo zářivé slunce. Vzduch voněl rozmarýnem a levandulí.

Své věci uvnitř – rozsáhlou knihovnu i skromnou sbírku francouzských impresionistů – našel Keller přesně tak, jak je tu nechal – i když potažené jemnou vrstvičkou prachu. Odhadoval, že prach pochází ze Sahary a přes Středozemní moře ho přinesl poslední vítr *sirocco*. Že pochází z Tuniska, Alžírsko a možná Maroka, zrovna jako ten muž, do jehož hledání se kvůli Kellerovi pustil don Orsati.

Když vstoupil do kuchyně, zjistil, že spižírna i lednice jsou plné zásob. Don Orsati se o jeho příjezdu nějak dozvěděl předem. Keller si nalil sklenku světlého korsického růžového vína a odnesl si ji nahoru do ložnice. Na nočním stolku, na knize od McEwana, ležela nabitá pistole značky Tanfoglio. Ve skříni úhledně viselo několik obleků – úbor bývalého obchodního ředitele Orsati Olive Oil Company pro severní Evropu – a za ukrytými dveřmi se nalézal veliký výběr oblečení pro jakoukoli příležitost či vraždu. Potrhaná džínovina a vlna potulného cikána, hedvábí a zlato snobského příslušníka nejbohatší třídy, flís a goretex turisty lezoucího po horách. Byly tu i sutana a kolárek katolického kněze, spolu s breviářem a cestovní mešní soupravou. Kellera napadlo, že převleky by se mu mohly hodit i v jeho nové práci – stejně jako francouzské pasy. Vzpomněl si na svůj mobilní telefon od MI6 i notebook, které se pomalu vybíjely v bankovním seifu v Marseille. Vauxhall Cross si už byl jistě vědom, že se obě zařízení více než dvanáct hodin nepohnula.

V jistou chvíli bude muset Keller Grahamu Seymourovi sdělit, že je naživu a v pořádku. *V jistou chvíli*, pomyslel si znovu.

Keller se převlékl do pomačkaných plátěných kalhot a vlněného svetru a odnesl si víno i román od McEwana dolů na terasu. Natažen na lenošce z tepaného železa začal číst v místě, kde román opustil, uprostřed věty, jako by to přerušení trvalo jen pár minut, a ne mnoho měsíců. Byl to příběh mladé ženy, studentky Cambridge, která byla na začátku sedmdesátých let dvacátého století vtažena do britského zpravodajství. Keller zjistil, že má s její postavou jen málo společného, ale kniha se mu přesto líbila. Po stránce se mu brzy rozlezl stín. Přetáhl si lenošku po terase k zábradlí a zůstal tam, dokud ho tma a zima nezahnyly dovnitř. Tu noc fičela ze severovýchodu chladná *tramontana*, která mu strhla ze střechy několik tašek. Kellerovi to nevadilo. Poskytne mu to něco, co bude moci dělat, zatímco bude čekat, než don muže přezdívaného Škorpion najde.

Několik příštích dní strávil bez plánu či záměru. Oprava střechy zabrala jen kousek jediného dopoledne – včetně dvou hodin, které strávil v železářství v Portu diskusí o nedávných náporech větru s několika muži z okolních vesnic. Vypadalo to, že *tramontana*, která přicházela od Pádu, fouká častěji než obvykle, stejně jako *maestrale*, jak zuřivě nezávislí Korsičané nazývali vítr přicházející z údolí Rhône. Všichni se shodli, že je to náročná zima, která podle korsických přísloví slibuje příznivé jaro. Keller, jehož budoucnost byla nejistá, to odmítl komentovat.

Odpoledne šplhal na rozeklané vrcholky ve středu ostrova – na Rotondo, d'Oro, Renoso – a podnikal túry napříč sluncem zalitými údolními *macchií*. Večer většinou jedl u dona Orsatiho na statku. Potom nad brandy v donově pracovně zlehka sondoval ohledně podrobností pátrání po Škorpionovi. Don mluvil pouze v příslovích a Keller, vytrénovaný zpravodajskou službou, odpovídal vlastními příslovími. Hlavně ale poslouchali, jak v okapech kvílí *tramontana* a *maestrale*, což byl u Korsičanů oblíbený způsob trávení večera.

Šestého dne Kellerova pobytu na Korsice došlo ráno k útoku v Německu: jediný sebevrah s bombou na vlakovém nádraží ve Stuttgartu, dva mrtví, dvacet raněných. Následovaly obvyklé otázky. Byl útočník osamělý vlk, nebo jednal na příkaz centrálního velení ISIS v chalífátu? Člověka, kterému říkali Saladin? Keller se díval až do pozdního odpoledne na zpravodajství v televizi a potom nastoupil do svého otlučeného renaultu kombi a odjel do městečka. V nejvyšším bodě městečka leželo centrální náměstíčko. Ze tří stran mělo obchody a hospůdky, na té čtvrté stál starý kostel. Keller se posadil v jedné z hospůdek ke stolu a přihlížel hře boules, dokud kostelní zvon neodbil pět hodin. O chvíli později se otevřely dveře a po schodech sešlo několik farníků, většinou postarších. Jedna z nich, stařena oblečená celá v černém, se na okamžik zastavila a pohlédla směrem ke Kellerovi. Potom vešla do pokrouceného domečku, který sousedil s farou. Zatímco na městečko padala tma, Keller dopil zbytek vína. Položil na stolek několik mincí a vydal se přes náměstí.

Jako vždy ho přivítala ustaraným úsměvem a dotekem teplé ruky bez tíže na líci. Její pleť měla barvu mouky a bělostné vlasy suché jako troud jí zakrýval černý šátek. *Je to zvláštní*, pomyslel si Keller, *jak čas vymaže známky etnického původu a národnosti*. Nebýt stařenina korsického nářečí a mystických katolických způsobů, člověk by si ji mohl splést s Kellerovu tetičkou Beatrice z Ipswiche.

„Už jsi na ostrově týden,“ řekla konečně, „a přišel jsi mě navštívit až teď.“ Zahleděla se mu do očí. „Dábel se vrátil, mé dítě.“

„Kde jsem se mu upsal?“

„V hradě u moře, v zemi druidů a čarodějů. Byl tam muž, který se jmenoval jako pták. Měj se před ním v budoucnu na pozoru. Nepřeje ti nic dobrého.“

Stařenina dlaň byla stále přitisknuta ke Kellerově tváři. V nářečí ostrova byla známa coby *signadora*. Jejím úkolem bylo

pečovat o uhranuté, ovšem měla i moc nahlížet do minulosti a budoucnosti. Když ještě Keller pro dona Orsatiho pracoval, nikdy z ostrova neodjel, aniž by stařenu předtím navštívil. A když se vrátil, pokroucený domek na kraji náměstí patřil vždy mezi jeho první zastávky.

Odtáhla ruku z jeho tváře a prsty si pohrávala s těžkým křížem, který měla na krku. „Hledáš někoho, že?“

„Víte, kde je?“

„Jedno po druhém, můj nejmilejší.“

Pohybem ruky vyzvala Kellera, aby se posadil k dřevěnému stolečku v jejím obývacím pokoji. Postavila před něj talíř naplněný vodou a nádobku s olivovým olejem. Keller smočil v oleji ukazovák. Pak ho podržel nad talířem a nechal do vody skanout tři kapky. Olej by se měl srazit do jediného oka. Místo toho se roztránil na tisíc krůpějí a brzy po něm nebylo ani stopy.

„Jak jsem si myslela,“ zamračila se stařena. „Je to horší než obvykle. Svět mimo náš ostrov je neklidné místo, plné zla. Měl jsi tu s námi zůstat.“

„Přišel čas, abych odešel.“

„Proč?“

Na to Keller neměl odpověď.

„Všechno to způsobil ten Izraelec. Ten se jménem anděla.“

„Byla to moje volba, ne jeho.“

„Pořád ses nic nenaučil, co? Lhát mi je k ničemu.“ Zahleděla se do talíře s vodou a olejem. „Měl bys vědět,“ řekla, „že tě tvá cesta zavede zpátky k němu.“

„K tomu Izraelci?“

„Bohužel.“

Bez dalšího slova se chopila Kellerovy ruky a začala se modlit. Po chvíli se rozplakala, což bylo znamení, že zlo přešlo z jeho těla do jejího. Potom zavřela oči a zdálo se, že spí. Když procitla, nařídila Kellerovi, aby zkoušku oleje a vody zopakoval. Tentokrát se olej srazil v jedinou kapku.

„Příště tak dlouho nečekej,“ prohodila. „Nejlepší je zlu nedovolit zůstat v krvi.“

„Potřebuju někoho v Londýně.“

„Znám jednu ženu na místě, kterému se říká Soho. Je to Řekyně, kacířka. Používej ji jenom v naléhavých případech.“

Keller odstrčil talíř do středu stolu. „Řekni mi něco o tom, kterému říkají Škorpion.“

„Don ho najde ve městě na opačném konci jednoho z našich trajektů. Říct ti, který to je, není v mé moci. Ten muž není důležitý. Ale může tě dovést k tomu, který důležitý je.“

„Ke komu?“

„To není v mé moci,“ prohlásila znovu.

„Jak dlouho budu muset čekat?“

„Až se vrátíš domů, sbal se. Brzy budeš odjíždět.“

„Víte to jistě?“

„Pochybujes o mně?“ S úsměvem mu pátrala v očích. „Jsi šťastný, Christophere?“

„Tak šťastný, jak jen chlap jako já může být.“

„Ale stále oplakáváš tu, o kterou jsi přišel v Belfastu, že?“ Keller mlčel.

„To je pochopitelné, můj synu. Způsob, jakým zemřela, byl strašlivý. Ale zabil ji muž, který tě o ni připravil, ten, kterému říkali Quinn. Pomsty už se ti dostalo.“

„Copak pomsta takové rány opravdu uzdraví?“

„To se ptáš špatného člověka. Koneckonců, jsem Korsičanka. A Korsičanem jsi býval i ty.“ Letmo pohlédla na proužek kůže kolem Kellerova krku. „Alespoň že pořád nosíš svůj talisman. Budeš ho potřebovat. A ona také.“

„Kdo?“

Začaly se jí zavírat oči. „Jsem teď unavená, Christophere. Musím si odpočinout.“

Keller jí políbil ruku a vsunul jí do dlaně ruličku eur.

„To je moc,“ namítla tiše, když se obrátil k odchodu. „Vždycky mi dáváš moc.“

Později téhož večera se Christopher Keller v krbem osvětleném teple pracovny dona Orsatiho dozvěděl, že muž, který si říkal Škorpion, bude čekat ode dneška za dva dny v baru Saint Étienne v rue Dabray v Nice. Keller předstíral překvapení. A don, který věděl, že Keller byl navštívit *signadoru*, se jen málo snažil skrýt své podráždění skutečností, že ta mystická stařena, kterou znal od doby, kdy byl ještě kluk, ho zase jednou předběhla.

Na té schůzce bylo mnoho věcí, které si nedokázala domyslet ani *signadora* se svými výjimečnými jasnovidnými schopnostmi. Například netušila, že Škorpion se ve skutečnosti jmenuje Nuredín Zakaríia a že má jak francouzský, tak marocký pas, že většinu svého života prožil jako podřadný pouliční kriminálník, že seděl v jedné francouzské věznici a že se proslýchá, že několik měsíců strávil v chalífátu, nejspíš v Rakce. Což znamenalo, že ho má možná pod dohledem DGSI, ačkoli žádný takový důkaz donovi muži nezaznamenali. Do baru Saint Étienne měl přijít sám, ve čtvrt na tři odpoledne. Bude očekávat Francouze jménem Yannick Ménard, profesionálního zločince, který se specializuje na prodej zbraní. Ménard se však nebude moci dostavit. Ležel teď pět mil na západ od Ajaccia, na vodním hřbitově Orsatiů. A zbraně, které chtěl Nuredínu Zakaríiovi prodat – deset vojenských útočných pušek Kalašnikov a deset kompaktních automatických zbraní Heckler & Koch MP7 s tlumičem a reflexním zaměřovačem –, byly ve skladišti Orsatiů u provensálského města Grasse.

„Jakou by mělo tohle pro tvé přátele v Londýně cenu?“ vyzvídal don.

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že to uděláte pro bono.“

„No tak.“

„Ménardova smrt by to mohla zkomplikovat,“ přemítal Keller.

„Jak to?“

„Britové se na krev škaredí.“

„Takže není pravda, že máte povolení zabíjet?“

Ne, vysvětlil Keller, to není.

Bar Saint Étienne zabíral přízemí třípatrové budovy ve tvaru výřezu koláče na rohu rue Vernier. Měl zelenou markýzu, hliníkové stoly a židle byly potřísněné zmrzlinou. Byl to podnik pro lidi ze sousedství, místo, kde si narychlo dáte café crème nebo pivo a možná i sendvič. Pokud nezabloudili, turisté se tam odvážili jen zřídka.

Na protější straně stála La Fantasia. Tady podávali pizzu, ačkoli posezení bylo úplně stejné. Keller dorazil v půl druhé, objednal si u pultu kávu a posadil se k jednomu stolku na ulici. Byl oblečen jako člověk z jihu. Ne jako zámožný typ, který bydlí ve vile v kopcích nebo v apartmánu u moře, ale jako onen druh, kterého živí jeho schopnosti na ulici. Jeden den číšník, druhý nádeník, po nocích zloděj. Tahle verze Kellera si chvíli poseděla v lapáku a uměla to s pěstmi i s nožem. Představovala skvělého přítele v dobách potíží a nebezpečného nepřítelé.

Keller vytáhl z balíčku marlborek cigaretu a připálil si ji jednorázovým zapalovačem. Na jedno použití měl i telefon. Skrz vyfouknutý dým pozoroval tichou ulici a okenicemi opatřená okna okolních obytných budov. Žádné známky protivníků neviděl. Mayhew a Quill, jeho instruktoři v Tvrzi, by mu byli připomněli, že dohled profesionální služby je téměř nemožné odhalit. Keller svým instinktům ale důvěřoval. Více než

dvacet let pracoval ve Francii jako zabiják a pro francouzskou policii přesto nebyl nic víc než fáma. A to nebylo proto, že by měl štěstí. Bylo to proto, že se ve své práci velmi dobře vyznal.

Ulicí projela malá dodávka Peugeot, pomačkaná a zaprášená, za volantem tvář ze severní Afriky, na sedadle spolujezdce další. Tolik k tomu, že přijde sám. Sám nebyl ani Keller. Navzdory všem známým pravidlům MI6, psaným i nepsaným, měl vzadu za pasem ilegálně drženou pistoli Tanfoglio. Kdyby měla zbraň vypálit – a kdyby měla kulka zasáhnout jiného člověka –, mohla by být Kellerova kariéra tou nejkratší v celé historii Tajné zpravodajské služby Jeho Veličenstva.

Peugeot pomalu zajel na prázdné místo v rue Dabray a před barem Saint Étienne zároveň zastavilo další auto, sedan Citroën. Také v něm seděl párek severoafricky vypadajících mužů. Spolujezdec vystoupil a posadil se k jednomu z venkovních stolků, zatímco řidič našel prázdné místo v rue Vernier.

Keller zamáčkl cigaretu a zvažoval situaci. Po francouzské bezpečnostní službě ani stopy, uvažoval, jen čtyři členové nějakého marockého zločineckého gangu, dost možná napojeného na ISIS. Vybavil si tu spoustu přednášek, kterých se během IONECu zúčastnil a které se týkaly pravidel domlouvání či rušení schůzky. Za daných okolností přikazovala doktrína MI6 urychlený ústup. Přejmenším byl Keller povinen požádat svého řídicího důstojníka v Londýně o pokyny. Velká škoda, že jeho bezpečný telefon od MI6 ležel zamčený v bankovním sejfu v Marseille.

Keller si muže, který na něj v baru Saint Étienne čekal, vyfotografoval svým telefonem na jedno použití. Potom se zvedl, nechal na stolku pár mincí a vydal se přes ulici. *Není důležitý, říkála stařena. Ale může tě zavést k tomu, kdo důležitý je.*

Byl občanem zapomenuté Francie, těch rozlehlých pásů předměstí, *banlieues*, těch prstencových center velkých metropolí jako Paříž, Lyon a Toulouse. Jejich obyvatelé žili z větší části ve zchátralých věžácích, které představovaly fabriky na zločin, užívání drog, nenávisť a stále více i radikální islám. Drtivá většina rostoucí populace francouzských muslimů nechtěla nic víc než žít v míru a starat se o své rodiny. Ale malá menšina padla za oběť vábivé písni sirén ISIS. A někteří, jako třeba Nuredín Zakaría, byli připraveni jménem chalífátu i vraždit. Když pracoval pro dona Orsatiho, potkal Keller spoustu takových, jako byl on – členů pouličních gangů ze severní Afriky. Měl podezření, že Zakaría toho moc neví o islámu, zásadách džihádismu ani o způsobech *as-salaf as-sálih*, původních následovníků proroka Mohameda, které se vrahové z ISIS snažili napodobovat. Jenže Maročan měl něco, co bylo pro ISIS cennější než znalost islámu. Coby profesionální zločinec byl přirozený vyukuk, který uměl získat zbraně i výbušniny, krást auta i mobilní telefony a najít místa, kam by se mohli členové teroristické buňky před útokem i po něm zašít. V krátkosti, uměl věci zařídit, aniž by upoutal pozornost policie. U teroristické skupiny – a vlastně i u zpravodajské služby – to byla klíčová dovednost.

Byl o něco menší než Keller a dobře stavěný. Neměl tělo sochané ve fitness klubu. Bylo to tělo vězně, zdokonalené neúnavnou kalistenikou ve stísněném prostoru. Vypadal zhruba na pětatřicet, ale jistý si tím Keller být nemohl, odhadování věku mužů ze severní Afriky mu nikdy moc nešlo. Vzezřením

představoval archetyp – vysoké čelo s oblouky nad spánky, široké lícní kosti, plná ústa, tmavé rty. Sluneční brýle s nažloutlými skly, jaké nosí letci, stínily oči – Keller měl dojem, že jsou téměř černé. Na mužově pravém zápěstí byly velké švýcarské hodinky, nepochybně kradené. Pravé zápěstí znamenalo, že je nejspíš levák. Takže by to byla levá ruka, která by sáhla pro zbraň, již nosil hned pod napůl rozepnutou koženou bundou. Ta boule byla dost zřetelná. *A úmyslně*, pomyslel si Keller.

Kolem restaurace právě pomalu projížděl vůz Police Nationale, k životnímu prostředí šetrný Peugeot 308, svítící a nápadně pomalovaná taška na kolečkách. Policista za volantem vrhl na oba muže usazené před barem Saint Étienne dlouhý pohled. Keller si zapaloval cigaretu a sledoval, jak vůz zahýbá za roh. Když nakonec promluvil, mluvil jako Korsičan, aby Nuredín Zakaríá věděl, že není člověk, kterého je možné brát na lehkou váhu.

„Dostal jste instrukce,“ řekl Keller, „že máte přijít sám.“

„Vidíte, že by tu seděl ještě někdo, příteli?“

„Já nejsem váš přítel. Ani náhodou.“ Keller se podíval na citroën zaparkovaný přes ulici a na dodávku Peugeot v rue Dabray. „A co oni?“

„Kluci ze sousedství,“ pokrčil Zakaríá lhostejně rameny.

„Řekněte jim, ať se jedou projet.“

„To nemůžu.“

Keller se začal zvedat.

„Počkejte.“

Keller ztuhl a po chvílce váhání opět klesl na židli. Mayhew i Quill by měli z hereckého výkonu svého hvězdného žáka radost. Právě dostal svůj zdroj do podřízeného postavení. Takhle technika byla stará jako obchodování: ochota od obchodu odejít. Jenže Nuredín byl také obchodník. Maročané byli rození vyjednáváci.

Začal sahat pod koženou bundu.

„Pomalů,“ napomenul ho Keller.